

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 18.4.2023
COM(2023) 228 final

2023/0115 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

**om ändring av direktiv 2014/49/EU vad gäller insättningsgarantins omfattning,
användning av medel från insättningsgarantisystem, gränsöverskridande samarbete och
transparens**

(Text av betydelse för EES)

{SEC(2023) 230 final} - {SWD(2023) 225 final} - {SWD(2023) 226 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

De föreslagna ändringarna av direktiv 2014/49/EU¹ (*direktivet om insättningsgarantisystem*) ingår i ett lagstiftningspaket om en ram för krishantering och insättningsgaranti som även omfattar ändringar av direktiv 2014/59/EU² (*direktivet om återhämtning och resolution av banker*) och förordning (EU) nr 806/2014³ (*förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen*).

EU:s ram för krishantering är väletablerad, men tidigare bankfallissemang har visat att det finns utrymme för förbättringar. Syftet med reformen av ramen för krishantering och insättningsgaranti är att bygga vidare på målen för krishanteringsramen och säkerställa ett mer enhetligt tillvägagångssätt vid resolutioner, så att banker i kris kan lämna marknaden under ordnade former, samtidigt som den finansiella stabiliteten, skattebetalarnas pengar och insättarnas förtroende bevaras. I synnerhet måste den befintliga resolutionsramen för mindre och medelstora banker stärkas vad gäller utformning, genomförande och, viktigast av allt, incitament för dess tillämpning, så att den med större trovärdighet kan tillämpas på sådana banker. Dessutom bör ramen för insättarskydd förbättras så att reglerna tillämpas på ett enhetligt sätt och mer likvärdiga konkurrensvillkor skapas, samtidigt som man skyddar den finansiella stabiliteten, förbättrar insättarnas förtroende och förhindrar spridningseffekter.

Bakgrund till förslaget

Efter den globala finans- och statsskuldskrisen vidtog EU, i linje med internationella krav på reformer, resoluta åtgärder för att skapa en säkrare finanssektor för EU:s inre marknad. Bland annat tog man fram verktyg och befogenheter för att hantera bankfallissemang under ordnade former, samtidigt som finansiell stabilitet, de offentliga finanserna och insättarskyddet upprätthålls. En bankunion bildades 2014, som i dag består av två delar: den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen. Bankunionen är dock inte fullbordad ännu, och det fattas en tredje del: ett europeiskt insättningsgarantisystem⁴. Än så länge har man inte kommit någonvart med kommissionens förslag om inrättande av ett europeiskt insättningsgarantisystem⁵, som antogs den 24 november 2015.

Bankunionen stöds av ett enhetligt regelverk som, vad gäller ramen för krishantering och insättningsgaranti, består av tre EU-rättsakter som antogs 2014: direktivet om återhämtning

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149).

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

⁴ Dessutom finns det fortfarande ingen överenskommelse om en trovärdig och robust mekanism för att tillhandahålla likviditet vid resolution i bankunionen, i linje med den standard som fastställts av motsvarande internationella aktörer.

⁵ COM(2015) 586 final.

och resolution av banker, förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen och direktivet om insättningsgarantisystem. I direktivet om återhämtning och resolution av banker fastställs befogenheter, regler och förfaranden för återhämtning och resolution av banker, bland annat gränsöverskridande samarbetsarrangemang för att hantera gränsöverskridande bankfallissemang. Genom förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen inrättas den gemensamma resolutionsnämnden (SRB) och den gemensamma resolutionsfonden, och här fastställs även befogenheter, regler och förfaranden för resolution av enheter med säte i bankunionen, inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen. Direktivet om insättningsgarantisystem ger skydd för insättare, och här fastställs regler för hur medel från insättningsgarantisystemet får användas. Direktivet om återhämtning och resolution av banker och direktivet om insättningsgarantisystem gäller i alla medlemsstater medan förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen gäller i de medlemsstater som ingår i bankunionen.

Genom 2019 års bankpaket, även kallat paketet om riskbegränsande åtgärder, ändrades direktivet om återhämtning och resolution av banker, förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, kapitalkravsförordningen⁶ och kapitalkravsdirektivet⁷. Dessa ändringar gjordes för att EU skulle uppfylla de åtaganden som man gjort i internationella forum⁸ och för att komma närmare ett fullbordande av bankunionen genom trovärdiga riskbegränsande åtgärder, som ska minska hoten mot den finansiella stabiliteten.

I november 2020 enades Eurogruppen om att skapa och snabbt införa en gemensam säkerhetsmekanism för den gemensamma resolutionsfonden genom Europeiska stabilitetsmekanismen (ESM)⁹.

Reformen av ramen för krishantering och insättningsgaranti och de bredare konsekvenserna för bankunionen

Tillsammans med en reform av ramen för krishantering och insättningsgaranti skulle en fullbordad bankunion, med den tredje delen, det europeiska insättningsgarantisystemet, ge hushåll och företag i EU ett bättre ekonomiskt skydd och förtroende, samt öka tilliten och stärka den finansiella stabiliteten, vilket är en förutsättning för tillväxt, välbefinnande och resiliens i Ekonomiska och monetära unionen och i EU i stort. Kapitalmarknadsunionen kompletterar bankunionen, i och med att båda initiativen är avgörande för att vi ska kunna finansiera den dubbla omställningen (den digitala och den gröna), ge euron en starkare roll internationellt och stärka EU:s öppna strategiska oberoende och konkurrenskraft i en föränderlig värld, särskilt med tanke på den nuvarande utmanande ekonomiska och geopolitiska situationen^{10, 11}.

⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

⁸ Baselkommittén för banktillsyn och rådet för finansiell stabilitet (FSB). Rådet för finansiell stabilitet (uppdaterad version 2014), [Key Attributes of effective resolution regimes for financial institutions](#) och (2015), [Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks \(G-SIBs\) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity \(TLAC\) Term Sheet](#).

⁹ Eurogruppen (30 november 2020), [Statement of the Eurogroup in inclusive format on the ESM reform and the early introduction of the backstop to the Single Resolution Fund](#). Mekanismen ska införas under perioden 2022–2024. [Avtalet om ändring av fördraget om inrättande av Europeiska stabilitetsmekanismen](#) har dock ännu inte ratificerats.

¹⁰ Europeiska kommissionen (2020), [Kommissionens arbetsprogram 2021](#), avsnitt 2.3, s. 5.

¹¹ Europeiska kommissionen (2023), [EU:s konkurrenskraft på lång sikt – efter 2030](#).

I juni 2022 lyckades Eurogruppen inte enas om en mer omfattande arbetsplan för att fullborda bankunionen genom att låta det europeiska insättningsgarantisystemet ingå. I stället uppmanade Eurogruppen kommissionen att lägga fram mer riktade lagstiftningsförslag för en reform av EU:s regelverk för bankkrishantering och nationella insättningsgarantier¹².

Parallellt betonade Europaparlamentet i sin årsrapport om bankunionen 2021¹³ hur viktigt det är att fullborda den genom att inrätta ett europeiskt insättningsgarantisystem och stödde kommissionen i dess framläggande av ett lagstiftningsförslag om en översyn av ramen för krishantering och insättningsgaranti. Även om det europeiska insättningsgarantisystemet inte uttryckligen fick stöd i Eurogruppen skulle ett sådant system göra reformen av ramen för krishantering och insättningsgaranti mer robust och leda till synergieffekter och effektivitetsvinster i branschen. Ett sådant lagstiftningspaket skulle ingå i programmet för fullbordande av bankunionen, vilket ordförande Ursula von der Leyen betonar i sina politiska riktlinjer, där hon även påminner om vikten av ett europeiskt insättningsgarantisystem, och som ledande aktörer också regelbundet uttryckt stöd för¹⁴.

Målen i direktivet om insättningsgarantisystem

Genom direktivet om insättningsgarantisystem harmoniserades insättningsgarantisystemen i EU. Insättningsgarantier är avgörande för att insättarnas förtroende ska öka och den finansiella stabiliteten i banksystemet stärkas och för att den inre marknaden ska fungera. För att uppnå detta inrättades minst ett insättningsgarantisystem i varje medlemsstat, som skulle säkerställa att insättare snabbt får sina pengar tillbaka om en bank fallerar (utbetalningar), samt en harmoniserad garantinivå på 100 000 euro. Det är viktigt att påpeka att insättningsgarantisystem även fyller en funktion i bankernas krishantering. Medel från dem kan bidra till resolution eller finansiera andra åtgärder och därmed medföra att insättarna får fortsatt tillgång till sina garanterade insättningar.

Skäl till förslaget

Enligt uppdraget i artikel 19.6 i direktivet om insättningsgarantisystem har kommissionen gjort en omfattande utvärdering av hur direktivet om insättningsgarantisystem har fungerat. I sin slutsats bekräftar man att huvuddelarna i direktivet om insättningsgarantisystem, särskilt den allmänna garantinivån på 100 000 euro per insättare och bank, den minsta målnivån för finansiering av insättningsgarantisystemen och den korta tiden fram till att insättarna får utbetalning, generellt har inneburit fördelar för insättarna.

Den praktiska erfarenheten av att tillämpa regelverket har dock visat att det finns utrymme för förbättringar. Det gäller insättarskyddets omfattning, den varierande tolkningen av villkoren för när medel från insättningsgarantisystemet får användas för andra ingripanden än utbetalning av garanterade insättningar, den operativa ändamålsenligheten och effektiviteten i hur insättningsgarantisystemen fungerar, omfattande nationella handlingsutrymmen och alternativ och behovet av bättre samordning mellan skyddsnätet för resolution och skyddsnätet för insättningsgaranti.

Förslaget till direktiv om insättningsgarantisystem, som ingår i kommissionens översyn av lagstiftningen om ramen för krishantering och insättningsgaranti, bygger till stor del på det förberedande arbetet av Europeiska bankmyndigheten (EBA) och dennas rekommendationer i

¹² Eurogruppen (16 juni 2022), [Eurogroup statement on the future of the Banking Union](#).

¹³ Europaparlamentet (2022), [Betänkande om bankunionen – årsrapport 2021](#). Europaparlamentet har lagt fram ett betänkande om bankunionen varje år sedan 2015.

¹⁴ Eurotoppmötet (24 mars 2023), [Statement of the Euro Summit, meeting in inclusive format](#).

dess fem yttranden¹⁵ om tillämpningen av direktivet om insättningsgarantisystem, och hänsyn tas till de fall då den praktiska tillämpningen har lett till att vissa av de viktiga målen i direktivet inte har uppnåtts, eller endast delvis uppnåtts.

Sammanfattning av ändringarna i direktivet om insättningsgarantisystem som en del av reformen av ramen för krishantering och insättningsgaranti

Förslaget till direktiv om insättningsgarantisystem täcker en rad politiska aspekter och utgör en samlad lösning på de problem som fastställts. Syftet är därmed

- (1) att klargöra insättarskyddets omfattning genom att åtgärda de avvikelser som fastställts, så att insättarna i EU får ett harmoniserat och robust skydd,
- (2) att harmonisera testet av det minst kostsamma scenariot för alla typer av ingripanden då medel från insättningsgarantisystemen används till annat än att utbetala garanterade insättningar vid insolvens, så att lika konkurrensvillkor uppnås och så att hanteringen av bankfallissemang leder till enhetliga resultat,
- (3) att få insättningsgarantisystemen att fungera bättre genom att förenkla de administrativa förfarandena, samtidigt som man förbättrar insynen i systemens finansiella stabilitet och i hur medlen används,
- (4) att öka konvergensen i praxisen hos insättningsgarantisystem och mellan myndigheter, och
- (5) att förbättra det gränsöverskridande samarbetet mellan insättningsgarantisystem när det gäller att ersätta insättare i andra medlemsstater i EU eller i de fall då en bank ansluter sig till ett annat insättningsgarantisystem.

• Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området

Förslaget bygger vidare på och stärker den befintliga ramen för insättningsgaranti som finns i direktivet om insättningsgarantisystem. Därför är många delar av förslaget i linje med det arbete som EBA genomfört i samarbete med nationella insättningsgarantisystem och utsedda myndigheter. Ändringsförslagen återspeglar den praktiska erfarenheten från införlivandet av EU-rätt i nationell lagstiftning och från tillämpningen av vissa bestämmelser, bland annat vad gäller bankunionen. För att säkerställa övergripande enhetlighet i EU:s regelverk för hantering av kriser i banker tas förslaget fram samtidigt som översynerna av direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen.

• Förenlighet med unionens politik inom andra områden

Förslaget bygger vidare på de reformer som genomfördes efter finanskrisen och som ledde till att bankunionen och det enhetliga regelverket för alla banker i EU inrättades.

Genom förslaget stärks insättarnas förtroende och den finansiella stabiliteten och det bidrar därmed till motståndskraften i EU:s banksektor och dess förmåga att stötta den ekonomiska återhämtningen efter covid-19-pandemin, i linje med de politiska målen med EU:s öppna strategiska oberoende. Mer specifikt förbättrar förslaget också konsumentskyddet genom att harmonisera nivån på det skydd som ges för vissa insättningar från privatkunder som är kortsiktiga och förknippade med vissa livssituationer (*tillfälligt höga tillgodohavanden*) liksom hur länge sådant skydd ges, samt genom att stärka kundernas rätt till information.

¹⁵ Se avsnitt 3 om insamling och användning av sakkunnigutlåtanden.

För att minska risken för att insättningsgarantisystemen ersätter insättare som är inblandade i penningtvätt och terrorismfinansiering bygger ändringarna dessutom på direktiv (EU) 2015/849 om bekämpning av penningtvätt, och hänsyn tas till den riktning som har föreslagits i kommissionens lagstiftningspaket om EU:s ordning för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism, som antogs den 20 juli 2021.

För att det ska vara enklare att kontrollera att reglerna i direktivet om insättningsgarantisystem följs innehåller ändringsförslagen hänvisningar till de tillsynsbefogenheter som fastställs i direktiv 2013/36/EU (*kapitalkravsdirektivet*). På detta sätt blir det underförstått att det ska vara högsta prioritet för alla banker att uppfylla kraven relaterade till insättningsgarantisystem, samtidigt som man får en grund för i vilken ordning händelser ska ske när en disciplinåtgärd behöver vidtas mot en bank som inte uppfyller dessa förpliktelser.

Genom ändringsförslagen harmoniseras och tydliggörs även reglerna för förebyggande och alternativa åtgärder som kan finansieras med medel från insättningsgarantisystemen. Dessa regler måste tolkas i förening med de regler som redan finns för statligt stöd till finansinstitut i kommissionens bankmeddelande¹⁶.

Genom ändringsförslagen klargörs även skyddet för kundmedel som finansiella institut som inte är banker har insatta i banker i linje med kraven på att hålla kundmedel åtskilda enligt betaltjänstdirektivet¹⁷, direktivet om elektroniska pengar och kommissionens delegerade direktiv (EU) 2017/593¹⁸. Syftet med detta klargörande är, med tanke på den snabba utvecklingen inom innovativa finansiella tjänster, att bygga upp kundernas förtroende för finansiella institut som inte är banker och för att dessa ska kunna upprätthålla sin verksamhet om en bank fallerar.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Genom förslaget ändras ett nu gällande direktiv, direktivet om insättningsgarantisystem, särskilt vad gäller bättre tillämpning av de verktyg som redan finns i ramen för insättningsgaranti.

Den rättsliga grunden för förslaget är därmed densamma som för den ursprungliga lagstiftningsakt som ändras, det vill säga artikel 53.1 i EUF-fördraget angående etableringsfriheten. Om en rättsakt är utformad enbart som ett tillägg till eller en rättelse av en

¹⁶ Meddelande från kommissionen om tillämpning, från och med den 1 augusti 2013, av reglerna om statligt stöd på stödåtgärder till förmån för banker i samband med finanskrisen (bankmeddelandet) (Text av betydelse för EES), EUT C 216, 30.7.2013, s. 1.

¹⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (Text av betydelse för EES), EUT L 337, 23.12.2015, s. 35.

¹⁸ Kommissionens delegerade direktiv (EU) 2017/593 av den 7 april 2016 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU i fråga om skydd av finansiella instrument och medel som tillhör kunder, produktstyrningskrav och regler för tillhandahållande eller mottagande av avgifter, provisioner eller andra monetära eller icke-monetära förmåner (Text av betydelse för EES.), EUT L 87, 31.3.2017, s. 500.

annan rättsakt utan att dess ursprungliga mål ändras har unionslagstiftaren, enligt rättspraxis i EU¹⁹, full rätt att grunda den senare rättsakten på den rättsliga grunden för den första akten.

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

Ändringarna i direktivet om insättningsgarantisystem är förenliga med subsidiaritetsprincipen. Nationella regler räcker inte för att skapa en harmoniserad skyddsnivå för insättare och enhetliga regler för hur insättningsgarantisystem ska finansieras och fungera. Det behövs därför åtgärder på EU-nivå för att lika konkurrensvillkor ska uppnås i EU och för att finansiella institut inte ska få otillbörliga konkurrensfördelar på grund av olika regler för insättningsgarantier. Detta har även EBA understrukt i sina yttranden om översynen av direktivet om insättningsgarantisystem.

Dessutom kan banker etableras och banktjänster, inklusive inlåningsverksamhet, tillhandahållas över gränserna. Banksystemens internationella prägel kan ge upphov till flera olika problem för insättningsgarantisystem (att en bank går över från ett garantisystem till ett annat, registerföring av kunder och gränsöverskridande samarbete), vilket innebär att det behövs ingripande på EU-nivå.

De flesta av ändringarna i förslaget innebär att befintlig EU-rätt uppdateras och gäller därmed områden där EU redan utövat sin befogenhet. Flera av åtgärderna i förslaget innebär ytterligare harmonisering i syfte att målen för direktivet om insättningsgarantisystem ska uppnås på ett konsekvent sätt.

- **Proportionalitetsprincipen**

Ändringarna står i proportion till vad som är nödvändigt för att uppnå målen för direktivet om insättningsgarantisystem.

Genom ändringarna införs gemensamma krav som ska ge insättare i EU bättre och mer harmoniserat skydd. Förslaget innehåller dock inga regler om organisationsmodellerna och den rättsliga strukturen för eller den interna styrningen i insättningsgarantisystemen i EU. Det system för insättningsgaranti som införts på EU-nivå består, och kommer därför att fortsätta att bestå, av olika nätverk av nationella insättningsgarantisystem organiserade enligt olika modeller (offentliga insättningsgarantisystem, privata insättningsgarantisystem och institutionella skyddssystem) och olika typer av förhållande mellan den utsedda myndigheten för insättningsgarantisystem och resolutionsmyndigheten (inom samma övergripande enhet eller i separata institutioner).

Förslaget ger dessutom omfattande befogenheter till de nationella myndigheterna, med början i testet av det minst kostsamma scenariot, som avgör hur kostnadseffektiv användningen av medlen från insättningsgarantisystemet är. De flesta frågor som tas upp i förslaget (en gemensam nivå för tillfälligt höga tillgodohavanden, skydd för kundmedel och skydd för myndigheter) gäller områden där EU:s medlemsstater uttryckligen har efterfrågat en EU-omfattande standard för att få större rättssäkerhet i skyddet för insättare. De befogenheter som EBA ges genom förslaget (riktlinjer och standarder) är begränsade till de mest tekniska frågorna rörande insättningsgarantisystem där kraven behöver förklaras mer utförligt.

¹⁹ Se domstolens dom av den 21 juni 2018, Polen mot Europaparlamentet och rådet, C-5/16, EU:C:2018:483, s. 49, s. 69 och angiven rättspraxis.

I förslaget bibehålls även de befintliga bestämmelserna där nationella särdrag respekteras och genom vilka det säkerställs att reglerna i direktivet om insättningsgarantisystem tillämpas proportionerligt, genom exempelvis nationella valmöjligheter och möjlighet för vissa medlemsstater att tillämpa en lägre målnivå eller för deltagare i institutionella skyddssystem att betala ett mindre bidrag.

- **Val av instrument**

Enligt förslaget ska åtgärderna genomföras genom att direktivet om insättningsgarantisystem ändras genom ett direktiv. De föreslagna åtgärderna gäller eller är en vidareutveckling av bestämmelser som redan finns i det rättsliga instrumentet. Eftersom insättningsgaranti har många beröringspunkter med delar av nationell lagstiftning som inte är harmoniserade, som insolvenslagstiftning, är ett införlivande nödvändigt för att på bästa sätt införa de föreslagna bestämmelserna i nationell lagstiftning.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Ramen för krishantering och insättningsgaranti har utformats för att avvärja och hantera fallissemang i institut oavsett storlek och affärsmodell. Den togs fram med målen att upprätthålla finansiell stabilitet, skydda insättare, minimera användningen av offentligt stöd, begränsa de moraliska riskerna och förbättra den inre marknaden för finansiella tjänster. När ramen för krishantering och insättningsgaranti utvärderades drogs slutsatsen att den på det stora hela bör förbättras i vissa avseenden.

Utvärderingen visade särskilt att det fortfarande inte finns tillräckligt med rättssäkerhet och förutsägbarhet i hanteringen av bankfallissemang. Myndigheternas beslut om huruvida de ska använda sig av resolution eller insolvens kan skilja sig avsevärt åt mellan medlemsstaterna. Dessutom är de skyddsnät som finansieras av branschen inte alltid ändamålsenliga, och skillnader i villkoren för tillgång till resolutionsfinansiering och finansiering utanför resolution kvarstår. Dessa påverkar incitamenten och skapar möjligheter till arbitrage när det fattas beslut om vilket krishanteringsverktyg som ska användas. Slutligen är insättarskyddet på ett flertal områden fortfarande ojämnt och inkonsekvent i de olika medlemsstaterna.

- **Samråd med berörda parter**

Kommissionen har genomfört omfattande åsiktsutbyten genom olika samrådsverktyg för att nå samtliga berörda parter i syfte att få bättre förståelse för hur ramen fungerar och det möjliga utrymmet för förbättringar.

Under 2020 inledde kommissionen ett samråd om en kombinerad inledande konsekvensbedömning och färdplan som skulle ge en detaljerad analys av de åtgärder som skulle vidtas på EU-nivå och av vilken inverkan olika politiska alternativ skulle kunna få på ekonomi, samhälle och miljö.

Under 2021 inledde kommissionen två samråd: ett riktat och ett offentligt, för att inhämta synpunkter från berörda parter om hur ramen för krishantering och insättningsgaranti tillämpas och om möjliga ändringar. Det riktade samrådet, som omfattade 39 allmänna och specifika tekniska frågor, var bara tillgängligt på engelska och var öppet från och med den 26 januari till och med den 20 april 2021. Det offentliga samrådet bestod av tio allmänna frågor och var tillgängligt på samtliga EU-språk, och det gick att lämna synpunkter från och med den 25 februari till och med den 20 maj 2021. En rapport med en sammanfattning av de

synpunkter som inkom i detta samråd offentliggjordes den 7 juli 2021²⁰. De flesta som lämnade synpunkter i samråden uppgav att även myndigheters, inklusive lokala myndigheters, insättningar borde vara skyddade genom insättningsgarantisystem. De flesta banker och insättningsgarantisystem ansåg att det nuvarande regelbundna tillhandahållandet av information var tillräckligt och att det inte behövdes några förändringar. Digital kommunikation ansågs ofta vara det lämpligaste sättet att kommunicera på för att hålla kostnaderna nere.

Utöver detta anordnade kommissionen en högnivåkonferens den 18 mars 2021, då företrädare för alla berörda parter samlades. Under konferensen bekräftades vikten av att ha en ändamålsenlig ram, men även befintliga svagheter framhölls. Paneldeltagarna på konferensen noterade att reglerna i direktivet om insättningsgarantisystem borde harmoniseras och samordnas bättre med reglerna i penningtvätsdirektivet, betaltjänstdirektivet och reglerna om statligt stöd. Det framfördes också att översynen av direktivet om insättningsgarantisystem borde beakta konsumenternas förtroende och tillit till systemet, liksom situationen på mindre marknader.

Kommissionens personal har också inom ramen för kommissionens expertgrupp för bankverksamhet, betaltjänster och försäkring vid upprepade tillfällen samrått med medlemsstaterna om EU:s genomförande av ramen för krishantering och insättningsgaranti och om eventuella revideringar av direktivet om återhämtning och resolution av banker, förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen och direktivet om insättningsgarantisystem. Parallellt med diskussionerna i expertgruppen behandlades också de frågor som tas upp i detta förslag vid möten i rådets förberedande organ, nämligen i rådets arbetsgrupp för finansiella tjänster och bankunionen och högnivågruppen för det europeiska insättningsgarantisystemet.

Under den förberedande fasen i utarbetandet av lagstiftningen höll kommissionens personal dessutom flera (fysiska och virtuella) möten med företrädare för banksektorn och andra berörda parter.

Resultaten från alla ovan nämnda initiativ har legat till grund för detta förslag och den åtföljande konsekvensbedömningen. Initiativen har klart visat att de nuvarande reglerna behöver uppdateras och kompletteras för att vi på bästa sätt ska uppnå målen med ramen. I bilaga 2 till konsekvensbedömningen finns sammanfattningar av dessa samråd och den offentliga konferensen.

• **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

För att få stöd i sitt arbete med att se över direktivet om insättningsgarantisystem lämnade kommissionen en begäran om omfattande råd till EBA²¹, som svarade genom att avge fem yttranden. Det första yttrandet om kvalificerade insättningar, garantinivå och samarbete mellan insättningsgarantisystem avgavs i augusti 2019²², det andra om utbetalningar från insättningsgarantisystem i oktober 2019²³, det tredje om finansiering av insättningsgarantisystem och användningen av medlen från insättningsgarantisystem i januari

²⁰ Europeiska kommissionen (2021), [Samråd om bankunionen – översyn av ramen för krishantering och insättningsgaranti](#).

²¹ EBA (oktober 2021), [Call for advice regarding funding in resolution and insolvency](#).

²² EBA (augusti 2019), [Opinion of the EBA on the eligibility of deposits, coverage level and cooperation between deposit guarantee schemes](#).

²³ EBA (oktober 2019), [Opinion of the EBA on deposit guarantee scheme payouts](#).

2020²⁴, och det fjärde om hur kundmedel ska behandlas avgavs i oktober 2021²⁵. Utöver dessa har kommissionen beaktat EBA:s yttrande om samspelet mellan EU:s penningtvättsdirektiv och EU:s direktiv om insättningsgarantisystem från 2020²⁶ och EBA:s yttrande från 2021 om risker för penningtvätt och finansiering av terrorism som påverkar EU:s finanssektor, som avgavs vartannat år²⁷.

Dessutom gav kommissionen Centre for European Policy Studies i uppdrag att utarbeta två rapporter om insättningsgaranti, benämnda *Harmonising insolvency laws in the Euro area*²⁸ och *Options and national discretions under the DGSD*²⁹, som offentliggjordes i december 2016 respektive november 2019.

Förutom att rådfråga berörda parter har kommissionen även deltagit i de diskussioner och åsiktsutbyten som har legat till grund för arbetet i EBA:s arbetsgrupp för insättningsgarantisystem och expertgruppen för bankverksamhet, betaltjänster och försäkring.

- **Konsekvensbedömning³⁰**

Konsekvensbedömningen för detta förslag är densamma som för förslagen om ändring av direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, och i bedömningen beaktas åsikterna från de berörda parterna och behovet av att hantera olika sammanlänkade frågor som rör alla de tre lagtexterna. I bilaga 6 till konsekvensbedömningen beskrivs problemen med hur dagens insättningsgarantisystem fungerar och olika scenarier för hur det kan förbättras, och här återfinns även motiveringar till de alternativ som behålls i ändringsförslagen. Slutsatsen som dras är att direktivet om insättningsgarantisystem i stort har varit verkningsfullt när det gäller att förbättra skyddet för insättare i EU. Säkerhetsmekanismerna i direktivet om insättningsgarantisystem tillämpas dock på olika sätt i de nationella insättningsgarantisystemen, vilket visar att det behövs harmoniserade regler för att hantera sådana skillnader som medför negativa effekter för insättarna. Den visar även att skyddet för vissa typer av insättare behöver förtydligas.

I alla politikalternativ beaktas EBA:s förslag och de påföljande åsikter som medlemsstaternas experter har gett uttryck för i kommissionens expertgrupp för bankverksamhet, betaltjänster och försäkring, liksom andra analysresultat, där sådana finns.

I konsekvensbedömningen konstateras att de övervägda politikalternativen skulle förbättra tillämpningen av insättningsgarantin i medlemsstaterna och öka rättssäkerheten och insättarnas förtroende, och genom särskilda bestämmelser om gränsöverskridande verksamhet, fintechtjänster och bekämpning av penningtvätt skulle insättarskyddet på ett lämpligt sätt anpassas till den senaste utvecklingen och sårbarheterna i det finansiella ekosystemet. Genom att testet av det minst kostsamma scenariot revideras skulle alternativen

²⁴ EBA (januari 2020), [Opinion of the EBA on deposit guarantee scheme funding and uses of deposit guarantee funds](#).

²⁵ EBA (oktober 2021), [Opinion of the EBA on the treatment of client funds under the DGSD](#).

²⁶ EBA (december 2021), [Opinion of the EBA on the interplay between the EU Anti-Money Laundering Directive and the EU Deposit Guarantee Scheme Directive](#).

²⁷ EBA (mars 2021), [Opinion of the EBA on the risks of money laundering and terrorist financing affecting the EU's financial sector](#).

²⁸ Centre for European Policy Studies (december 2016), [Harmonising insolvency laws in the Euro area](#), <https://www.ceps.eu/ceps-publications/harmonising-insolvency-laws-euro-area-rationale-stocktaking-and-challenges/>.

²⁹ Centre for European Policy Studies (november 2019), [Options and national discretions under the DGSD and their treatment in the context of a European Deposit Insurance Scheme](#).

³⁰ Se hänvisningar till SWD(2023) 226 (sammanfattning av konsekvensbedömningen) och SEC(2023) 230 (det positiva yttrandet från nämnden för lagstiftningskontroll).

även innebära att medel från insättningsgarantisystem kan användas till annat än till att utbetala garanterade insättningar, i de fall då ett sådant ingripande skulle medföra att insättarna får tillgång till sina insättningar på ett mer kostnadseffektivt sätt.

I och med att skyddet uttryckligen utökas för vissa typer av insättare och insättningar (myndigheter och kundmedel) och att vissa regler (om en miniminivå på garantin för tillfälligt höga tillgodohavanden och om att det inte längre ska vara möjligt att dra av insättnarnas förfallna skulder från det återbetalningsbara beloppet) harmoniseras ytterligare kan dessa ändringsförslag dock ha en, om än begränsad, påverkan på insättningsgarantisystemens kostnader. Även ändringar i testet av det minst kostsamma scenariot i syfte att använda insättningsgarantisystemet för andra ingripanden än för utbetalning kan medföra ekonomiska konsekvenser för insättningsgarantisystemen. Dessa kostnader skulle bäras av bankbranschen genom bidrag till insättningsgarantisystemet och skulle inte behöva påverka skattebetalarna i enlighet med den princip om att offentliga medel ska vara skyddade som anges i direktivet om insättningsgarantisystem.

I konsekvensbedömningen bekräftas även att EU:s ram för insättningsgarantisystem skulle vara mer resilient om den stöddes av ett europeiskt insättningsgarantisystem. Om alla bidrar med medel till en gemensam ordning skulle det finnas större möjlighet att betala större summor från insättningsgarantisystemet i bankunionen, vilket även skulle öka insättnarnas förtroende för systemet. Även om politikalternativet att inrätta ett europeiskt insättningsgarantisystem tekniskt är det mest robusta alternativet är det inte politiskt möjligt som läget ser ut i dag.

Nämnden för lagstiftningskontroll gav sitt stöd till konsekvensbedömningen efter ett första negativt yttrande. Utifrån de synpunkter som nämnden gett uttryck för vad gäller hur insättningsgarantisystemet fungerar har konsekvensbedömningen ändrats så att kopplingen mellan EBA:s råd och de alternativ som beskrivs i konsekvensbedömningen blir tydligare.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Den regelbörda och administrativa börda som insättningsgarantisystemen medför bör minska genom förslaget, i och med att vissa nationella alternativ och handlingsutrymmen avskaffas, att filialer i tredjeland behandlas lika och att formerna för gränsöverskridande samarbete mellan insättningsgarantisystem stärks. Genom ändringsförslagen rationaliseras upplysningskraven och anpassas efter vad mottagarna behöver, vilket minskar det administrativa arbete som krävs för att uppfylla insättningsgarantisystemets krav.

Vad gäller digital beredskap är förslaget anpassat efter den utveckling som skett på det tekniska och rättsliga området, så att det säkerställs att insättarinformation är lättillgänglig och att utbetalningarna sker så fort som möjligt.

Genom de befogenheter som EBA tilldelas kan fler justeringar göras för att ytterligare förbättra och harmonisera den praktiska tillämpningen av bestämmelserna i direktivet om insättningsgarantisystem.

Kostnaderna för banker och nationella myndigheter skulle vara mycket begränsade. Varje förbättring av insättarskyddet i förslaget till direktiv om insättningsgarantisystem (rörande tillfälligt höga tillgodohavanden, kundmedel och myndigheter) förväntas ha en ytterst marginell effekt på medlen från insättningsgarantisystemen. I tretton medlemsstater är exempelvis andelen kundmedel mindre än en procent av alla garanterade insättningar i den aktuella medlemsstaten. Förslaget innebär alltså att EU:s banksektor behåller sin

konkurrenskraft samtidigt som skyddet för insättare i EU förbättras. De eventuella ytterligare (om än begränsade) kostnader som uppstår på grund av dessa förbättringar skulle dessutom till stor del vägas upp av de minskade kostnader som insättningsgarantisystemen genom det reviderade direktivet skulle få för att utföra sitt dagliga arbete. Genom att antalet alternativ minskas, mekanismerna för gränsöverskridande samarbete förenklas och en gemensam metod för testet av det minst kostsamma scenariot införs på EU-nivå skulle förslaget faktiskt leda till att insättningsgarantisystemen får administrativa resurser över.

Eftersom insättningsgarantisystemen får en större funktion vid krishantering kan de ekonomiska medlen i dem, som samlas in från banksektorn, komma att behövas fyllas på oftare. I enlighet med testet av det minst kostsamma scenariot skulle sådana åtgärder dock endast vara tillåtna om de anses vara mindre kostsamma för insättningsgarantisystemet än utbetalning. På så sätt innebär förslaget att de ekonomiska resurserna i systemen skyddas på lång sikt.

- **Grundläggande rättigheter**

Detta förslag är förenligt med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet när det gäller näringsfrihet (artikel 16), rätten till egendom (artikel 17) och konsumentskydd (artikel 38).

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte EU:s budget. Enligt förslaget ska EBA utarbeta sju tekniska standarder och sex riktlinjer utöver de som redan finns i direktivet om insättningsgarantisystem. Av dessa sex nya instruktioner om riktlinjer handlar tre endast om att på nivå 1 kodifiera text som redan finns i befintliga riktlinjer (om stresstester, avgränsning och rapportering av tillgängliga finansiella medel och samarbetsavtal), som EBA utarbetat på eget initiativ. Dessa riktlinjer skulle därför inte innebära någon ytterligare arbetsbörda av större storlek. De andra befogenheterna i förslaget rör olika frågor, både väldigt riktade uppdrag (principen om diversifiering av lågrisktillgångar) och mer övergripande frågor (som definitionen av minsta kostnad).

Utifrån EBA:s tidigare och nuvarande krishanteringsarbete bedöms de nya uppgifterna enligt förslaget inte innebära att ytterligare tjänster måste inrättas, utan de förväntas kunna utföras med befintliga resurser.

De tekniska standarderna ska ha utarbetats senast tolv månader efter direktivets ikraftträdande. Den tiden bör räcka för att EBA ska kunna utarbeta standarderna med de resurser som de redan har.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Genom regelbunden samverkan med EBA:s arbetsgrupp för insättningsgarantisystem utvärderar kommissionen genomförandet av lagstadgade bestämmelser³¹ och hjälper till att harmonisera skyddsnivån för insättare i EU.

Precis som i nu gällande direktiv om insättningsgarantisystem ska de nationella myndigheterna informera EBA om de tillgängliga finansiella medlen, alternativa finansieringsarrangemang och användningen av medlen från insättningsgarantisystemen, varpå EBA ska offentliggöra dessa uppgifter. Enligt förslaget behålls även de bestämmelser i det ursprungliga direktivet som rör regelbundna omprövningar och uppföljningar av stresstesterna av insättningsgarantisystemen, kriterierna för riskbaserade bidrag och omprövningen av garantinivån.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Ändringsförslagen bygger på och förtydligar insättningsgarantisystemens uppdrag att bättre skydda insättningar i samband med utbetalningar till insättarna. Insättningsgarantisystemen får även en utökad funktion som innebär att de inte endast kan användas i situationer där insättarna återbetalas av insättningsgarantisystemet när en bank fallerar utan även för att upprätthålla insättarnas förtroende och den finansiella stabiliteten vid hantering av kriser i banker. Till sist fastställs särskilda krav som ska förenkla insättningsgarantisystemens dagliga arbete, och administrativt komplicerade situationer tas upp.

Genom förslaget ändras följande bestämmelser i direktivet om insättningsgarantisystem:

Med tanke på de utökade möjligheterna att använda insättningsgarantisystem för att finansiera förebyggande åtgärder, överföringsstrategier vid resolution och alternativa åtgärder vid insolvens ändras artikel 1 (Syfte och tillämpningsområde), så att det tydligt framgår att direktivet förutom insättningsgarantisystemens inrättande och funktionssätt även gäller täckning och återbetalning av insättningar och användning av medel från insättningsgarantisystemen för åtgärder som syftar till att insättarna ska fortsätta att ha tillgång till sina insättningar. Punkt 2 d i denna artikel ändras så att det tydligt framgår att direktivet även tillämpas på filialer till kreditinstitut som är etablerade i tredjeland.

I artikel 2 anges begrepp och definitioner som används i direktivet. Artikel 2 ändras i syfte att införa fler definitioner i enlighet med de nya bestämmelser som införs genom förslaget utifrån de rekommendationer som EBA gett i sina yttranden, i synnerhet om insatta kundmedel och bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism.

Innehållet i artikel 4.8 införlivas i den nya artikeln 16a om informationsutbyte mellan kreditinstitut och insättningsgarantisystem och myndigheternas rapportering (se nedan).

I ett av sina yttranden påpekar EBA att tolkningen av vad som ska anses vara en offentlig myndighet skiljer sig åt mellan medlemsstaterna. Det hade lett till skillnader i vilka som omfattas av insättningsskyddet i olika medlemsstater, där offentliga enheter, som skolor, sjukhus och kommunala enheter, som inte är några sofistikerade insättare, i vissa fall inte har

³¹ Enligt förslaget ska medlemsstaterna ha införlivat detta direktiv i sin nationella lagstiftning senast 18 månader efter att detta direktiv har trätt i kraft.

något skydd. Denna uppdelning mellan myndigheter utifrån deras budget och andra kännetecken ger upphov till operativa svårigheter för kreditinstitut och insättningsgarantisystem. För att harmonisera och förbättra skyddet för offentliga myndigheter anges inte längre i artikel 5 att offentliga myndigheter inte ska omfattas av insättningsgarantisystemet. I artikeln klargörs även att insättningar med koppling till finansiering av terrorism inte omfattas av insättningsgarantin.

Artikel 6, där garantinivån i insättningsgarantisystemet fastställs, ändras så att den lägsta garantinivån för tillfälligt höga tillgodohavanden och tillhörande garantiperiod harmoniseras och så att det klargörs hur stora insättningar som skyddas i samband med fastighetstransaktioner.

Med tanke på den varierande tolkningen av den möjlighet som finns i dag att dra av insättares förfallna skulder från det återbetalningsbara beloppet har punkt 5 i artikel 7 utgått, så att reglerna för beräkning av det återbetalningsbara beloppet harmoniseras. Punkt 7 ändras så att hänsyn tas till situationer då räntan är negativ.

En ny artikel 7a om bevisbörda införs för att klargöra förfarandet vid fastställande av vilka insättningar som är kvalificerade för utbetalning och vem som har rätt att få utbetalningarna, där bevisbördan läggs på insättare och kontoinnehavare, som måste bevisa att de faktiskt är berättigade till de insatta medlen på mottagarkonton och på konton med tillfälligt höga tillgodohavanden.

För att ge mer tid för kontroll av vilka som är berättigade till återbetalning, och i linje med bestämmelsen om bevisbörda i artikel 7a, ändras artikel 8 så att insättningsgarantisystemen får en längre tid, på högst 20 arbetsdagar, på sig när det gäller återbetalning av medel på mottagarkonton, kundmedel och tillfälligt höga tillgodohavanden. Tiden börjar räknas från den dag då insättningsgarantisystemet erhåller komplett dokumentation och kan börja undersöka fordringarna och kontrollera villkoren för återbetalning. Enligt den ändrade artikeln får insättningsgarantisystemen även sätta en gräns för återbetalning från vilande konton.

En ny artikel 8a införs som ska säkerställa att utbetalningar som överstiger 10 000 euro görs genom betalningar i enlighet med målen för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism.

Finansiella institut, som värdepappersföretag, betalningsinstitut och institut för elektroniska pengar, samlar in medel från sina kunder och måste enligt sektorsspecifika regler skydda de medlen, bland annat genom att placera dem på separata konton hos kreditinstitut. I en ny artikel 8b fastställs regler som ska harmonisera i vilken utsträckning insättningsgarantin ska omfatta sådana medel som sätts in för kunders räkning i syfte att hålla dem åtskilda. I denna artikel beskrivs även formerna för återbetalning till kontoinnehavare eller kund, och EBA får i uppdrag att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för hur man i dessa fall ska avgöra vilka kunderna är.

Enligt kommissionens förslag till förordning om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism³² ska de finansiella tillsynsmyndigheterna samarbeta med resolutionsmyndigheterna eller de utsedda myndigheterna och informera de myndigheterna om resultaten av åtgärderna för

³² Europeiska kommissionen, (juli 2021), [*Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, COM\(2021\) 420 final*](#).

kundkännedom. En ny artikel 8c införs i direktivet om att ingen återbetalning av insättningar ska ske i de fall då det genom åtgärderna för kundkännedom har framkommit misstanke om penningtvätt eller finansiering av terrorism, och för att säkerställa ett smidigt informationsutbyte mellan den utsedda myndigheten och insättningsgarantisystemet i dessa fall. Genom denna nya bestämmelse inrättas även en ordning för hur insättningsgarantisystem kan hålla inne återbetalning av garanterade insättningar i de fall då det finns farhågor om penningtvätt eller finansiering av terrorism.

Enligt artikel 9 i direktivet om insättningsgarantisystem ska ett insättningsgarantisystem som gör utbetalningar inom ramen för ett resolutionsförfarande ha en fordran mot det berörda kreditinstitutet motsvarande det belopp som systemet har betalat ut. Denna fordran ska ha samma prioritet som garanterade insättningar. I denna bestämmelse görs ingen åtskillnad mellan bidrag från insättningsgarantisystem till skuldnedskrivning i befintlig juridisk person vid resolution (då banken finns kvar som enhet och fortsätter sin verksamhet) och bidrag från insättningsgarantisystem till finansiering av en överföringsstrategi (verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget och likvidation av den resterande delen av enheten). Att det inte görs någon sådan åtskillnad kan ge upphov till osäkerhet om huruvida insättningsgarantisystemet har en fordran, och hur stor den i så fall är, i olika scenarier. Därför ändras artikel 9 så att det anges att insättningsgarantisystemet, i de fall då medel från insättningsgarantisystemet används i samband med överföringsstrategier vid resolution eller alternativa åtgärder i insolvensförfaranden, ska ha en fordran mot den resterande delen av institutet eller enheten i det påföljande likvidationsförfarandet enligt nationell lagstiftning. Det motiveras av det faktum att medlen från insättningsgarantisystemet används i samband med förluster som annars skulle ha burits av insättarna. Denna fordran ska ha samma prioritet som insättningar enligt de nationella insolvensreglerna så att de aktieägare och borgenärer som kvarstår i den resterande delen av institutet eller enheten faktiskt absorberar institutets förluster och så att möjligheterna för insättningsgarantisystemet att återvinna medel vid insolvens förbättras. Bidrag från insättningsgarantisystemet till skuldnedskrivning i befintlig juridisk person vid resolution som ersättning för garanterade insättningar till det belopp med vilket de garanterade insättningarna skulle ha skrivits ned eller konverterats om de hade varit föremål för skuldnedskrivning ska däremot inte ge upphov till någon fordran mot institutet under resolution, eftersom det skulle omintetgöra syftet med bidraget från insättningsgarantisystemet.

Artikel 9.3 ändras för att harmonisera den period under vilken insättare kan rikta krav mot insättningsgarantisystemet till fem år.

Artikel 10 ändras för att specificera referensperioden för beräkningen av målnivån och det faktum att endast pengar som direkt bidragit till insättningsgarantisystemet eller återvunnits av insättningsgarantisystemet är kvalificerade för att uppfylla målnivån. Detta förtydligande är i linje med de nuvarande regler som är tillämpliga enligt EBA:s riktlinjer. Syftet är att klargöra att pengar som erhålls via lån inte är kvalificerade för att uppnå målnivån.

Artikel 10.4 utgår eftersom möjligheten att anskaffa tillgängliga finansiella medel genom obligatoriska bidrag som medlemsinstitutet betalar till befintliga system för obligatoriska bidrag som inrättats av en medlemsstat inte har utnyttjats i praktiken.

I linje med EBA:s yttranden och för att förbättra konvergensen av praxis och säkerställa att medel kan göras tillgängliga för att uppfylla tidsfristen för återbetalning till insättare, läggs en ny punkt 11 till i artikel 10, som ger insättningsgarantisystemen flexibilitet att använda alternativa finansieringsarrangemang som finansieras genom privata källor innan de använder

tillgängliga finansiella medel och medel som uppburits genom extraordinära bidrag. En sådan flexibilitet skulle dessutom göra det möjligt för insättningsgarantisystemen att undvika att omedelbart behöva uppbära extraordinära bidrag, om detta skulle äventyra den finansiella stabiliteten (t.ex. vid en systemkris). Full flexibilitet behövs också för att insättningsgarantisystemen ska kunna använda sina medel på det mest effektiva sättet och undvika en panikförsäljning av sina tillgångar (tillgängliga finansiella medel) i en krissituation. Samtidigt säkerställer bestämmelsen att finansiering från offentliga källor endast kan användas som en sista utväg.

Dessutom förtydligar den nya punkten i artikel 10 kraven för att säkerställa en sund förvaltning av insättningsgarantisystemens medel och ger EBA i uppdrag att utarbeta riktlinjer för diversifiering av insättningsgarantisystemens investeringsstrategi. Den nya punkten ger också möjlighet att placera insättningsgarantisystemens medel på ett separat konto hos den nationella centralbanken eller statskassan. Vidare ger den EBA i uppdrag att utarbeta tekniska standarder för tillsyn om avgränsningen av tillgängliga finansiella medel för insättningsgarantisystem.

Artikel 11 ändras för att förtydliga skillnaden mellan förebyggande och alternativa åtgärder. Förebyggande åtgärder är ingripanden från insättningsgarantisystemet för att ge finansiellt stöd till en fallerande bank, t.ex. i form av garantier, kontanttillskott eller deltagande i kapitalökning, innan banken uppfyller villkoren för att anses falla eller sannolikt komma att falla, med målet att bevara dess finansiella sundhet. Alternativa åtgärder är ingripanden från insättningsgarantisystemet för att stödja överföringen av insättningar och tillgångar från den fallerande banken till en annan bank (t.ex. i form av ett kontantbidrag för att fylla skillnaden mellan tillgångar och insättningar, garantier) i samband med insolvens, för att säkerställa insättarnas tillgång till sina pengar.

I artikel 11a fastställs en rad skyddsåtgärder för förebyggande åtgärder och fördelas ansvaret mellan myndigheterna för att bedöma hur de förebyggande åtgärderna tillämpas. Detta syftar till att säkerställa att dessa åtgärder används i rätt tid, är kostnadseffektiva och tillämpas konsekvent i medlemsstaterna, som en förbättring jämfört med den nuvarande situationen.

I artikel 11b anges de villkor som ligger till grund för noten med åtgärder som ett kreditinstitut åtar sig att vidta för att säkerställa eller återställa efterlevnaden av tillsynskraven. En sådan not med åtgärder bör samrådats med den behöriga myndigheten.

I artikel 11c fastställs krav för de kreditinstitut som inte fullgjort sina åtaganden eller inte återbetalar finansiellt stöd som beviljats i samband med förebyggande åtgärder. EBA får i uppdrag att utarbeta riktlinjer för innehållet i noten med åtgärder som behövs för ett effektivt genomförande av en förebyggande åtgärd och av saneringsplanen.

När medel från insättningsgarantisystemet används för alternativa åtgärder som avses i artikel 11.5, anger artikel 11d villkoren för saluföring av bankens tillgångar, rättigheter och skulder. Denna process bör harmoniseras för att begränsa negativa effekter på konkurrensen och göra det lättare att locka potentiella köpare. Detta bör också säkerställa överensstämmelse med överföringsverktygen enligt direktivet om återhämtning och resolution av banker. I linje med direktivet om återhämtning och resolution av banker bör förfarandena för att likvidera den resterande delen av enheten under ordnade former inledas utan dröjsmål.

I ett test av det minst kostsamma scenariot jämförs kostnaden för ett ingripande från ett insättningsgarantisystem för att förhindra en ytterligare försämring av en banks finansiella

ställning eller insättningsgarantisystemets kostnad för att överföra verksamhet till en annan bank med kostnaden för ett hypotetiskt scenario med en utbetalning av garanterade insättningar vid likvidation. Detta krav har genomförts på olika sätt i medlemsstaterna. I en ny artikel 11e klargörs och harmoniseras tillvägagångssättet för att utföra testet av det minst kostsamma scenariot, vilket fastställer det högsta belopp som ett insättningsgarantisystem får bidra med vid andra situationer än utbetalning, för att finansiera förebyggande åtgärder, resolutionsåtgärder och alternativa åtgärder. En utbetalning av garanterade insättningar vid insolvens kan ge upphov till direkta och indirekta kostnader för insättningsgarantisystemet och dess deltagare. De direkta kostnaderna motsvarar det belopp som insättningsgarantisystemet har betalat ut minus de belopp som återvunnits genom likvidationsförfarandet. De indirekta kostnaderna bör ta hänsyn till påfyllningen av de medel som insättningsgarantisystemet har använt och de ytterligare finansieringskostnader för insättningsgarantisystemet som är kopplade till utbetalningen. När testet av det minst kostsamma scenariot utförs i syfte att vidta förebyggande åtgärder, bör vikten av sådana åtgärder för insättningsgarantisystemets lagstadgade eller avtalsgrundade mandat också vägas in i beräkningen av det kontrafaktiska utbetalningsscenariot. Kostnaden för andra ingripanden än utbetalning bör ta hänsyn till förväntade intäkter, driftskostnader och potentiella förluster i samband med ingripandet. EBA får i uppdrag att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar beräkningsmetoden vid testet av det minst kostsamma scenariot.

Artikel 14 ändras för att klargöra att insättningsgarantisystemens skydd även omfattar insättare som befinner sig i medlemsstater där deras medlemsinstitut utövar friheten att tillhandahålla tjänster. I artikeln fastställs villkoren för att ge ett insättningsgarantisystem i en hemmedlemsstat möjlighet att direkt ersätta insättare i filialer som är etablerade i en annan medlemsstat och för att ge ett insättningsgarantisystem i en värdmedlemsstat möjlighet att fungera som kontaktpunkt för insättare i kreditinstitut som utövar friheten att tillhandahålla tjänster. EBA får i uppdrag att utarbeta riktlinjer om de respektive rollerna för insättningsgarantisystemet i hemmedlemsstaten och värdmedlemsstaten och om de omständigheter och villkor under vilka ett insättningsgarantisystem i en hemmedlemsstat bör besluta att återbetala insättare i filialer i en annan medlemsstat. Dessutom specificeras de regler som gäller för beräkningen av de medel som ska överföras när ett medlemsinstitut ändrar sin tillhörighet till ett insättningsgarantisystem från en medlemsstat till en annan.

Artikel 15 ändras för att kräva att filialer till kreditinstitut som är etablerade i tredjeland ansluter sig till ett insättningsgarantisystem i en medlemsstat om de vill bedriva bankverksamhet och ta emot kvalificerade insättningar i EU. Enligt EBA:s yttrande deltar de allra flesta tredjelandsfilialer i EU-medlemsstaterna redan i ett insättningsgarantisystem i EU, antingen eftersom tredjelandets system för insättarskydd inte bedöms vara likvärdigt eller eftersom ingen formell likvärdighetsbedömning har gjorts. Vissa av de återstående filialerna ålades inte att ansluta sig till ett respektive insättningsgarantisystem i EU trots att resultaten av likvärdighetsbedömningen visade att deras insättarskydd inte var likvärdigt. I linje med EBA:s rekommendation inkluderar denna ändring detta deltagandekrav och säkerställer lika skydd för insättare i EU-filialer till banker i tredjeland och i EU-banker och deras filialer i olika medlemsstater. Detta förbättrar skyddet för insättare eftersom det eliminerar risken för att personer har insättningar i EU vars skydd genom ett insättningsgarantisystem utanför EU inte skulle motsvara EU:s standarder (enligt EBA:s yttrande var 5 av de 74 EU-filialerna till banker utanför EES inte deltagare i ett insättningsgarantisystem i EU). Kravet på att EU-filialer till banker i tredjeland ska ansluta sig till ett insättningsgarantisystem i EU är också i linje med ett av huvudmålen för denna översyn, nämligen att underlätta användningen av medel från insättningsgarantisystemet vid resolution.

För att undvika att medel från insättningsgarantisystemet exponeras för ekonomiska och finansiella risker i tredjeland medges enligt en ny artikel 15a att insättningsgarantisystemet täcker insättare som tillhör filialer till medlemsinstitut i tredjeland endast om de insamlade medlen ligger över den minsta målnivån.

Artikel 16 ändras för att harmonisera den information som bankerna årligen måste lämna till sina kunder om skyddet av deras insättningar. Detta ökar också informationskraven till insättare i fall av fusioner eller andra större rekonstruktioner av kreditinstitut, ändringar av tillhörigheten till ett insättningsgarantisystem och insättningar som blir indisponibla på grund av bankers kritiska finansiella ställning. Medlemsstaterna ges befogenhet att kontrollera att den information som lämnas till insättarna är lämplig och EBA ges befogenhet att utarbeta förslag till standarder för tillsyn för informationsbladets format och innehåll samt för förfarandena och informationen till insättarna, även med hänvisning till insatta kundmedel och till situationer som rör finansiering av terrorism och penningtvätt.

En ny artikel 16a införs för att klargöra reglerna om rapportering och förbättra informationsutbytet från kreditinstitut till insättningsgarantisystemen och från insättningsgarantisystemen och de utsedda myndigheterna till EBA. Det är viktigt att insättningsgarantisystem från sina anslutna institut när som helst och på begäran får information om insättningar som det försäkrar. Detta är nödvändigt för att insättningsgarantisystemet ska kunna fungera på ett effektivt sätt i enlighet med detta direktiv. Dessa rapporteringskrav härrör från befintliga skyldigheter för banker att säkerställa omedelbar identifiering av insättningar eller följer av utvidgningen av insättarskyddet och strider därför inte mot det övergripande målet att minska den administrativa bördan för kreditinstituten. Det är dessutom viktigt att EBA på lämpligt sätt informeras om situationer som uppstår där insättningsgarantisystem får ingripa i enlighet med detta direktiv, för att stödja EBA i dess uppgifter att övervaka den finansiella integriteten, stabiliteten och säkerheten i det europeiska banksystemet. EBA ges befogenhet att utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande om formuläret och förfarandena för och innehållet i denna information.

Medlemsstaterna måste införliva dessa ändringar inom två år efter det att ändringsdirektivet har trätt i kraft. De nya reglerna om tillämpningen av skyddsåtgärder för insättningsgarantisystemens användning av förebyggande åtgärder enligt artikel 11a kräver organisatoriska förändringar och gradvis uppbyggnad av operativ kapacitet hos insättningsgarantisystemen och de utsedda myndigheterna, vilket motiverar en längre genomförandeperiod. Med hänsyn till särdragen hos institutionella skyddssystem som erkänns som insättningsgarantisystem kan denna genomförandeperiod förlängas ytterligare.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiv 2014/49/EU vad gäller insättningsgarantins omfattning, användning av medel från insättningsgarantisystem, gränsöverskridande samarbete och transparens

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 53.1,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande³³,
med beaktande av Regionkommitténs yttrande³⁴,
med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande³⁵,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) I enlighet med artikel 19.5 och 19.6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU³⁶ har kommissionen sett över tillämpningen av och tillämpningsområdet för det direktivet och dragit slutsatsen att målet att skydda insättare i unionen genom inrättandet av insättningsgarantisystem i huvudsak har uppnåtts. Kommissionen drog dock också slutsatsen att det finns ett behov av att åtgärda de återstående bristerna i insättarskyddet och att stärka insättningsgarantisystemens funktion, samtidigt som man harmoniserar reglerna för andra ingripanden från insättningsgarantisystemen än utbetalningsförfaranden.
- (2) Underlåtenhet att fullgöra skyldigheterna att betala bidrag till insättningsgarantisystemen eller att tillhandahålla information till insättare och insättningsgarantisystem kan undergräva syftet med insättarskyddet. Insättningsgarantisystemen, eller i relevanta fall de utsedda myndigheterna, kan ålägga sanktionsavgifter för sen inbetalning av bidrag. Det är viktigt att förbättra samordningen mellan insättningsgarantisystem, utsedda myndigheter och behöriga myndigheter när det gäller att vidta efterlevnadskontrollåtgärder mot ett kreditinstitut som inte fullgör sina skyldigheter. Även om de behöriga myndigheternas tillämpning

³³ EUT C , , s. .

³⁴ EUT C , , s. .

³⁵ EUT C , , s. .

³⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (omarbetning) (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149).

av tillsyns- och efterlevnadskontrollåtgärder mot kreditinstitut regleras i nationell lagstiftning och i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU³⁷, är det nödvändigt att säkerställa att de utsedda myndigheterna i god tid informerar de behöriga myndigheterna om alla överträdelser av kreditinstitutens skyldigheter enligt reglerna om insättningsgaranti.

- (3) För att främja ytterligare konvergens av insättningsgarantisystemens praxis och hjälpa insättningsgarantisystemen att testa sin motståndskraft bör Europeiska bankmyndigheten (EBA) utfärda riktlinjer om genomförandet av stresstester av insättningsgarantisystem.
- (4) Enligt artikel 5.1 d i direktiv 2014/49/EU är insättningar från vissa finansiella institut, däribland värdepappersföretag, undantagna från insättningsgarantisystemets täckning. De medel som dessa finansiella institut erhåller från sina kunder och som de sätter in i ett kreditinstitut för sina kunders räkning, i samband med de tjänster de erbjuder, bör dock skyddas på vissa villkor.
- (5) Den grupp av insättare som för närvarande skyddas genom återbetalning från ett insättningsgarantisystem motiveras av önskan att skydda icke-professionella kunder, medan professionella kunder inte anses behöva ett sådant skydd. Därför har offentliga myndigheter uteslutits från täckningen. De flesta offentliga myndigheter (som i vissa medlemsstater omfattar skolor och sjukhus) kan dock inte anses vara professionella kunder. Det är därför nödvändigt att säkerställa att insättningar från alla icke-professionella kunder, inbegripet offentliga myndigheter, kan åtnjuta det skydd som ett insättningsgarantisystem erbjuder.
- (6) Insättningar som hänför sig till vissa händelser, inklusive fastighetstransaktioner som avser privatbostäder eller utbetalning av vissa försäkringar, kan tillfälligt ge upphov till stora insättningar. Därför är medlemsstaterna enligt artikel 6.2 i direktiv 2014/49/EU för närvarande skyldiga att säkerställa att insättningar på över 100 000 EUR som hänför sig till sådana händelser skyddas i minst tre månader, men inte längre än tolv månader från det att beloppet har krediterats eller från det att sådana insättningar blir rättsligt överförbara. För att harmonisera insättarskyddet i unionen och minska den administrativa komplexiteten och den rättsliga osäkerheten vad gäller omfattningen av skyddet för sådana insättningar är det nödvändigt att förenhetliga skyddet till minst 500 000 EUR för en harmoniserad varaktighet på sex månader, utöver garantinivån på 100 000 EUR.
- (7) Under en fastighetstransaktion kan medlen passera genom olika konton innan transaktionen faktiskt regleras. För att skydda insättare som utför fastighetstransaktioner på ett enhetligt sätt bör därför skyddet av tillfälligt höga tillgodohavanden gälla för försäljningsintäkter samt för medel som satts in på kort sikt för ett köp av en privatbostad.
- (8) För att säkerställa en snabb utbetalning av det belopp som ska återbetalas av ett insättningsgarantisystem, och för att förenkla de administrativa reglerna och beräkningsreglerna, bör möjligheten att beakta förfallna skulder vid beräkningen av det återbetalningsbara beloppet avskaffas.

³⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

- (9) Det är nödvändigt att optimera insättningsgarantisystemens operativa kapacitet och att minska deras administrativa börda. Därför bör det fastställas att när det gäller identifieringen av insättare som har rätt till insättningar på mottagarkonton eller bedömningen av huruvida insättare är berättigade till skyddsåtgärder vid tillfälligt höga tillgodohavanden, är det fortfarande insättarnas och kontoinnehavarnas ansvar att på egen hand visa att de har rätt till insättningarna.
- (10) Vissa insättningar kan omfattas av en längre återbetalningsperiod eftersom de kräver att insättningsgarantisystemen verifierar kravet på återbetalning. För att harmonisera reglerna i hela unionen bör perioden för återbetalning begränsas till 20 arbetsdagar efter mottagandet av relevant dokumentation.
- (11) Den administrativa kostnaden för återbetalning av små belopp på vilande konton kan överskrida fördelarna för insättaren. Det är därför nödvändigt att specificera att insättningsgarantisystemen inte bör vara skyldiga att vidta aktiva åtgärder för att återbetala insättningar som hålls på sådana konton under vissa tröskelvärden som bör fastställas på nationell nivå. Insättarnas rätt att kräva ett sådant belopp bör dock bevaras. Om samma insättare också har andra aktiva konton bör insättningsgarantisystemen dessutom inkludera detta belopp i beräkningen av det belopp som ska utbetalas.
- (12) Insättningsgarantisystemen har olika metoder för att återbetala insättare, allt från kontantutbetalningar till elektroniska överföringar. För att säkerställa spårbarheten i återbetalningsprocessen från insättningsgarantisystemen och för att efterleva målen i unionens ram för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, bör dock återbetalning till insättare via betalningar vara den förvalda utbetalningsmetoden när återbetalningen överstiger 10 000 EUR.
- (13) Finansiella institut är undantagna från insättningsgarantin. Vissa finansiella institut, däribland institut för elektroniska pengar, betalningsinstitut och värdepappersföretag, sätter emellertid också in de medel som de erhållit från sina kunder på bankkonton, ofta på tillfällig basis, för att uppfylla skyddskrav i enlighet med sektorslagstiftning, däribland Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG³⁸, Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366³⁹ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU⁴⁰. Med tanke på dessa finansiella instituts växande roll bör insättningsgarantisystemen skydda sådana insättningar under förutsättning att dessa kunder är identifierade eller identifierbara.
- (14) Kunder till finansiella institut vet inte alltid vilket kreditinstitut det finansiella institutet har valt för att sätta in deras medel. Insättningsgarantisystemen bör därför inte aggregera sådana insättningar med en insättning som samma kunder kan ha i samma kreditinstitut där det finansiella institutet har placerat sina insättningar.

³⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet, om ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG (EUT L 267, 10.10.2009, s. 7).

³⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).

⁴⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (omarbetning) (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349).

Kreditinstituten kanske inte känner till vilka kunder som har rätt till det belopp som finns på kundkontona, eller kanske inte kan kontrollera och registrera individuella uppgifter om dessa kunder. Beroende på det finansiella institutets typ och affärsmodell kan det finnas omständigheter där en direkt återbetalning till kunden skulle kunna utsätta kontoinnehavaren för fara. Därför bör insättningsgarantisystemen tillåtas att återbetala belopp till ett kundkonto som kontoinnehavaren öppnat i ett annat kreditinstitut till förmån för varje kund när vissa kriterier är uppfyllda. För att undvika risken för dubbelbetalning i dessa situationer bör alla fordringar som kunder har i fråga om belopp som kontoinnehavaren innehar för deras räkning minskas med det belopp som återbetalas av insättningsgarantisystemet direkt till dessa kunder. EBA bör därför utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de tekniska detaljerna för identifiering av kunder i återbetalningssyfte, kriterierna för återbetalning till kontoinnehavaren till förmån för varje kund eller direkt till kunden, och reglerna för att undvika flera krav på utbetalningar till samma mottagare.

- (15) När insättningsgarantisystemen återbetalar till insättare kan de råka ut för situationer som ger upphov till farhågor om penningtvätt. Insättningsgarantisystemen bör därför hålla inne utbetalningar till en insättare när de underrättas om att en finansunderrättelseenhet har spärrat ett bank- eller betalkonto i enlighet med de tillämpliga reglerna om bekämpning av penningtvätt.
- (16) I artikel 9 i direktiv 2014/49/EU föreskrivs att om ett insättningsgarantisystem gör betalningar inom ramen för ett resolutionsförfarande ska insättningsgarantisystemet ha en fordran på det berörda kreditinstitutet för ett belopp som motsvarar dess betalningar, och denna fordran ska ha samma prioritet som garanterade insättningar. Denna bestämmelse skiljer inte mellan bidrag från insättningsgarantisystem när ett verktyg för skuldnedskrivning i befintlig juridisk person används och bidrag från insättningsgarantisystem till finansiering av en överföringsstrategi (verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget) följt av likvidation av den resterande delen. För att säkerställa tydlighet och rättssäkerhet när det gäller förekomsten av och storleken på ett insättningsgarantisystems fordran i olika scenarier är det nödvändigt att ange att när insättningsgarantisystemet bidrar till att stödja tillämpningen av verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget, eller alternativa åtgärder, varigenom en uppsättning tillgångar, rättigheter och skulder, inklusive insättningar, hos kreditinstitutet överförs till en mottagande enhet, bör detta insättningsgarantisystem ha en fordran mot den resterande delen i dess senare likvidationsförfaranden enligt nationell rätt. För att säkerställa att aktieägarna och borgenärerna i det kreditinstitut som kvarstår i den resterande delen faktiskt absorberar kreditinstitutets förluster och för att förbättra möjligheten till återbetalningar till insättningsgarantisystemet vid insolvens, bör insättningsgarantisystemets fordran ha samma prioritet som insättarnas fordran. Om verktyget för skuldnedskrivning i befintlig juridisk person tillämpas (dvs. kreditinstitutet fortsätter sin verksamhet), bidrar insättningsgarantisystemet till det belopp med vilket garanterade insättningar skulle ha skrivits ned eller konverterats för att absorbera förlusterna i det kreditinstitutet, om garanterade insättningar hade omfattats av skuldnedskrivningen. Därför bör bidrag från insättningsgarantisystemet inte resultera i en fordran mot institutet under resolution, eftersom det skulle upphäva syftet med bidraget från insättningsgarantisystemet.
- (17) För att säkerställa konvergens av insättningsgarantisystemens praxis och rättssäkerhet för insättare som vill återkräva sina insättningar, och för att undvika operativa hinder för insättningsgarantisystemen, är det viktigt att fastställa en tillräckligt lång period

inom vilken insättarna kan kräva återbetalning av sina insättningar i de fall då insättningsgarantisystemet inte har återbetalat insättarna inom de tidsfrister för utbetalningar som fastställs i artikel 8 i direktiv 2014/49/EU.

- (18) Enligt artikel 10.2 i direktiv 2014/49/EU ska medlemsstaterna säkerställa att de tillgängliga finansiella medlen i ett insättningsgarantisystem senast den 3 juli 2024 når en målnivå på 0,8 % av beloppet på dess deltagares garanterade insättningar. För att objektivt kunna bedöma om insättningsgarantisystemen uppfyller detta krav bör en tydlig referensperiod anges för att fastställa beloppet för de garanterade insättningarna och insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel.
- (19) För att säkerställa insättningsgarantisystemens motståndskraft bör deras medel härröra från stabila och icke återkalleliga bidrag. Vissa källor till finansiering av insättningsgarantisystemet, inklusive lån och förväntade återvinningar, är alltför osäkra för att kunna redovisas som bidrag när det gäller att uppnå målnivån för insättningsgarantisystemet. För att harmonisera insättningsgarantisystemens villkor för att uppnå sin målnivå och för att säkerställa att insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel finansieras genom bidrag från branschen, bör medel som är kvalificerade för att uppnå målnivån särskiljas från medel som betraktas som kompletterande finansieringskällor. Utflöden av medel från insättningsgarantisystemen, inbegripet förutsebara återbetalningar av lån, kan planeras och beaktas vid fastställandet av regelbundna bidrag från insättningsgarantisystemets deltagare, och bör därför inte leda till att de tillgängliga finansiella medlen sjunker under målnivån. Det är därför nödvändigt att specificera att, efter det att målnivån har uppnåtts för första gången, endast ett underskott i insättningsgarantisystemets tillgängliga finansiella medel som orsakats av ett ingripande från insättningsgarantisystemet (utbetalning, förebyggande åtgärder, resolutionsåtgärder eller alternativa åtgärder) bör ge upphov till en sexårig påfyllningsperiod. För att säkerställa en konsekvent tillämpning bör EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn som specificerar metoden för insättningsgarantisystemens beräkning av målnivån.
- (20) De tillgängliga finansiella medlen för ett insättningsgarantisystem bör vara omedelbart användbara för att hantera plötsliga utbetalningar eller andra ingripanden. Mot bakgrund av olika praxis i unionen är det lämpligt att fastställa krav för insättningsgarantisystemens investeringsstrategi för sina medel, i syfte att mildra eventuella negativa effekter på ett insättningsgarantisystems förmåga att fullgöra sitt uppdrag. Om ett insättningsgarantisystem inte är behörigt att fastställa investeringsstrategin bör den myndighet, det organ eller den enhet i medlemsstaten som ansvarar för att fastställa investeringsstrategin också respektera principerna om diversifiering och investeringar i lågrisktillgångar när investeringsstrategin fastställs. För att bevara insättningsgarantisystemets fullständiga operativa oberoende och flexibilitet när det gäller tillgång till dess medel, bör de medel som insättningsgarantisystemet deponerar i statskassan öronmärkas och placeras på ett separat konto.
- (21) Alternativet att anskaffa de tillgängliga finansiella medlen för ett insättningsgarantisystem genom obligatoriska bidrag från medlemsinstituten till befintliga system för obligatoriska bidrag som inrättats av en medlemsstat för att täcka kostnaderna för systemrisker har aldrig använts och bör därför avskaffas.
- (22) Det är nödvändigt att stärka insättarskyddet, samtidigt som man undviker behovet av en panikförsäljning av ett insättningsgarantisystems tillgångar och begränsar möjliga

negativa procykliska effekter på banksektorn som orsakas av att extraordinära bidrag uppbärs. Insättningsgarantisystem bör därför tillåtas att använda alternativa finansieringsarrangemang som gör det möjligt för dem att närsomhelst få kortfristig finansiering från andra källor än bidrag, även innan de använder sina tillgängliga finansiella medel och medel som uppburits genom extraordinära bidrag. Eftersom kreditinstituten i första hand bör bära kostnaderna och ansvaret för finansieringen av insättningsgarantisystemen, bör alternativa finansieringsarrangemang med hjälp av offentliga medel endast användas som en sista utväg.

- (23) För att säkerställa en tillräckligt diversifierad investering av insättningsgarantisystemens medel och en konvergerande praxis bör EBA utfärda riktlinjer för att ge insättningsgarantisystemen vägledning i detta avseende.
- (24) Även om insättningsgarantisystemens främsta uppgift är att återbetala garanterade insättare, kan andra ingripanden än utbetalning visa sig vara mer kostnadseffektiva för insättningsgarantisystemen och säkerställa oavbruten tillgång till insättningar genom att underlätta överföringsstrategier. Insättningsgarantisystemen kan åläggas att bidra till resolution av kreditinstitut. I vissa medlemsstater kan insättningsgarantisystemen dessutom finansiera förebyggande åtgärder för att återställa kreditinstitutens långsiktiga bärkraft eller alternativa åtgärder vid insolvens. Även om sådana förebyggande och alternativa åtgärder kan förbättra skyddet av insättningar avsevärt, måste sådana åtgärder omfattas av lämpliga skyddsåtgärder, bland annat i form av ett harmoniserat test av det minst kostsamma scenariot, för att säkerställa lika konkurrensvillkor och att sådana åtgärder är ändamålsenliga och kostnadseffektiva. Sådana skyddsåtgärder bör endast gälla för ingripanden som finansieras med insättningsgarantisystemets tillgängliga finansiella medel som regleras enligt detta direktiv.
- (25) Åtgärder för att förhindra att ett kreditinstitut fallerar genom tillräckligt tidiga ingripanden kan spela en effektiv roll för kontinuiteten i krishanteringsverktyg för att upprätthålla insättarnas förtroende och den finansiella stabiliteten. Dessa åtgärder kan ta sig olika uttryck – kapitalstödåtgärder genom kapitalbasinstrument (inklusive kärnprimärkapitalinstrument) eller andra kapitalinstrument, garantier eller lån. Insättningsgarantisystemen har använt dessa åtgärder på olika sätt. För att säkerställa kontinuiteten i krishanteringsverktygen och användningen av förebyggande åtgärder på ett sätt som överensstämmer med resolutionsramen och reglerna för statligt stöd är det nödvändigt att specificera tidpunkten och villkoren för deras tillämpning. Förebyggande åtgärder är inte lämpliga för att absorbera uppkomna förluster när kreditinstitutet redan är fallerande eller sannolikt kommer att falla och bör användas i ett tidigt skede för att förhindra en försämring av en banks finansiella ställning. De utsedda myndigheterna bör därför kontrollera om villkoren för ett sådant ingripande från insättningsgarantisystemet är uppfyllda. Slutligen bör dessa villkor för användningen av insättningsgarantisystemets tillgängliga finansiella medel inte påverka den behöriga myndighetens bedömning av huruvida ett institutionellt skyddssystem uppfyller de kriterier som fastställs i artikel 113.7 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013⁴¹.
- (26) För att säkerställa att de förebyggande åtgärderna uppnår sitt syfte bör kreditinstituten åläggas att i en not redogöra för de åtgärder som de åtar sig att vidta. För att säkerställa

⁴¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

att insättningsgarantisystemet har möjlighet att ingripa tillräckligt tidigt bör kreditinstituten inte åläggas alltför betungande och tidskrävande krav på att ta fram en sådan not. Därför bör den not som åtföljer förebyggande åtgärder utformas som ett tillräckligt kort förklarande dokument. En sådan not bör innehålla alla aspekter som syftar till att förhindra ett utflöde av medel och stärka kreditinstitutets kapital- och likviditetssituation, så att kreditinstitutet kan uppfylla alla relevanta tillsynskrav och andra lagstadgade krav på framåtblickande basis. Noten bör därför innehålla kapitalanskaffningsåtgärder, inbegripet regler om nyemissioner som riktas mot nuvarande ägare, frivillig konvertering av efterställda skuldinstrument, skuldförvaltningsåtgärder, kapitalgenererande försäljning av tillgångar, värdepapperisering av portföljer och innehållande av vinst, däribland utdelningsförbud och förbud mot förvärv av andelar i företag. Av samma skäl bör kreditinstituten under genomförandet av de åtgärder som anges i noten också stärka sin likviditet och avstå från aggressiva affärsmetoder och från återköp av egna aktier eller inlösen av hybridkapitalinstrument. Noten bör också innehålla en exitstrategi för eventuella stödåtgärder som mottas. De behöriga myndigheterna är bäst lämpade att rådfrågas om relevansen och trovärdigheten hos de åtgärder som planeras enligt noten. För att säkerställa att de utsedda myndigheterna för det insättningsgarantisystem som av kreditinstitutet ombes att finansiera en förebyggande åtgärd kan bedöma huruvida alla villkor för förebyggande åtgärder är uppfyllda, bör de behöriga myndigheterna samarbeta med de utsedda myndigheterna. För att säkerställa en konsekvent tillämpning av förebyggande åtgärder i hela unionen bör EBA utfärda riktlinjer för att hjälpa kreditinstituten att utarbeta en sådan not.

- (27) För att säkerställa att kreditinstitut som får stöd från insättningsgarantisystem i form av förebyggande åtgärder fullgör sina åtaganden bör de behöriga myndigheterna begära en saneringsplan från kreditinstitut som inte har fullgjort sina åtaganden. Om en behörig myndighet anser att åtgärderna i saneringsplanen inte kan leda till att kreditinstitutet uppnår långsiktig bärkraft, bör insättningsgarantisystemet inte ge något ytterligare förebyggande stöd till kreditinstitutet. För att säkerställa en konsekvent tillämpning av förebyggande åtgärder i hela unionen bör EBA utfärda riktlinjer för att hjälpa kreditinstituten att utarbeta en sådan saneringsplan.
- (28) För att undvika skadliga effekter på konkurrensen och den inre marknaden är det nödvändigt att föreskriva att när det gäller alternativa åtgärder vid insolvens bör de relevanta organ som företräder ett kreditinstitut i samband med nationella insolvensförfaranden (likvidator, konkursförvaltare, boutredningsman eller annat organ) vidta åtgärder för saluföring av kreditinstitutets verksamhet eller en del av denna i ett öppet, transparent och icke-diskriminerande förfarande, samtidigt som de strävar efter att så långt som möjligt maximera försäljningspriset. Kreditinstitutet eller en mellanhand som agerar för kreditinstitutets räkning bör tillämpa regler som är lämpliga för saluföring av tillgångar, rättigheter och skulder som ska överföras till potentiella köpare. Under alla omständigheter bör användningen i tillämpliga fall av statliga medel även fortsättningsvis omfattas av de relevanta reglerna för statligt stöd i fördraget.
- (29) Eftersom insättningsgarantisystemens huvudsyfte är att skydda garanterade insättningar bör de endast tillåtas finansiera andra ingripanden än utbetalningar om sådana ingripanden är billigare än utbetalningar. Erfarenheterna av att tillämpa denna regel ("test av det minst kostsamma scenariot") har visat på flera brister, eftersom det i den nuvarande ramen inte anges i detalj hur kostnaden för dessa ingripanden eller kostnaden för utbetalningen ska fastställas. För att säkerställa en konsekvent

tillämpning av testet av det minst kostsamma scenariot i hela unionen är det nödvändigt att specificera beräkningen av dessa kostnader. Samtidigt är det nödvändigt att undvika alltför stränga villkor som i praktiken skulle hindra användningen av medel från insättningsgarantisystemet för andra ingripanden än utbetalning. Vid bedömningen av det minst kostsamma scenariot bör insättningsgarantisystemen först kontrollera att kostnaden för att finansiera den valda åtgärden är lägre än kostnaden för återbetalning av garanterade insättningar. Metoden för bedömning av det minst kostsamma scenariot bör ta hänsyn till pengars tidsvärde.

- (30) Likvidation kan vara en utdragen process vars effektivitet beror på det nationella rättsväsendets effektivitet, insolvensordningar, enskilda bankers särdrag och omständigheterna kring fallissemang. När insättningsgarantisystemets ingripanden utgör en del av alternativa åtgärder bör testet av det minst kostsamma scenariot bygga på en värdering av kreditinstitutets tillgångar och skulder, i enlighet med artikel 36.1 i direktiv 2014/59/EU, och den uppskattning som föreskrivs i artikel 36.8 i det direktivet. Det kan dock vara svårt att göra en exakt utvärdering av återvinningar vid likvidation i samband med testet av det minst kostsamma scenariot för förebyggande åtgärder, som förmodligen görs långt före en förutsebar likvidation. Därför bör det kontrafaktiska scenariot för testet av det minst kostsamma scenariot för förebyggande åtgärder justeras i enlighet med detta, och under alla omständigheter bör de förväntade återvinningarna begränsas till ett rimligt belopp baserat på de återvinningar som ägt rum vid tidigare utbetalningar.
- (31) De utsedda myndigheterna bör uppskatta kostnaden för åtgärden för insättningsgarantisystemet, inbegripet efter återbetalning av ett lån, ett kapitaltillskott eller användning av en garanti, netto efter förväntade intäkter, driftskostnader och potentiella förluster, mot ett kontrafaktiskt scenario baserat på en hypotetisk slutlig förlust vid utgången av insolvensförfarandet, vilket bör ta hänsyn till återvinningar från insättningsgarantisystemet som en del av en banks likvidationsförfaranden. För att ge en rättvis och mer heltäckande bild av den faktiska kostnaden för återbetalning till insättarna bör uppskattningen av den förlust som uppkommer på grund av återbetalning av garanterade insättningar omfatta kostnader som är indirekt relaterade till återbetalningen till insättarna. Sådana kostnader bör inbegripa kostnaden för påfyllning av insättningsgarantisystemet och den kostnad som insättningsgarantisystemet kan ådra sig på grund av att alternativ finansiering måste användas. För att säkerställa en konsekvent tillämpning av testet av det minst kostsamma scenariot bör EBA utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn om metoden för att beräkna kostnaden för olika ingripanden från insättningsgarantisystemen. För att säkerställa att metoden för bedömning av det minst kostsamma scenariot överensstämmer med insättningsgarantisystemets lagstadgade eller avtalsgrundade mandat vad gäller förebyggande åtgärder bör EBA, när den utarbetar dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn, ta hänsyn till relevansen av förebyggande åtgärder i metoden för beräkning av det kontrafaktiska utbetalningsscenariot.
- (32) För att stärka det harmoniserade skyddet av insättare och specificera respektive ansvarsområden inom unionen bör insättningsgarantisystemet i hemmedlemsstaten säkerställa utbetalningen till insättare i medlemsstater där kreditinstitut som deltar i insättningsgarantisystemet tar emot insättningar och andra återbetalningsbara medel genom att erbjuda inlåningstjänster på gränsöverskridande basis utan att vara etablerade i värdmedlemsstaten. För att underlätta utbetalningar och tillhandahållande av information till insättare bör värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem tillåtas

fungera som kontaktpunkt för insättare vid kreditinstitut som utövar friheten att tillhandahålla tjänster.

- (33) Ett samarbete mellan insättningsgarantisystem i hela unionen är avgörande för att säkerställa snabb och kostnadseffektiv återbetalning till insättare när kreditinstitut bedriver bankverksamhet genom filialer i andra medlemsstater. Med tanke på de tekniska framsteg som främjar användningen av gränsöverskridande överföringar och fjärridentifiering bör insättningsgarantisystemet i hemmedlemsstaten tillåtas att göra återbetalningar direkt till insättare vid filialer i en annan medlemsstat, förutsatt att den administrativa bördan och kostnaderna är lägre än om återbetalningen skulle utföras av insättningsgarantisystemet i värdmedlemsstaten. Denna flexibilitet bör komplettera den nuvarande samarbetsmekanismen, som kräver att värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem återbetalar insättare i filialer för hemmedlemsstatens insättningsgarantisystems räkning. För att bevara insättarnas förtroende i både värdmedlemsstaten och hemmedlemsstaten bör EBA utfärda riktlinjer för att bistå insättningsgarantisystemen i detta samarbete, bland annat genom att föreslå en förteckning över villkor enligt vilka ett insättningsgarantisystem i hemmedlemsstaten kan besluta att göra utbetalningar till insättare vid filialer i värdmedlemsstaten.
- (34) Kreditinstitut kan ändra sin tillhörighet till ett insättningsgarantisystem om de flyttar sitt huvudkontor till en annan medlemsstat eller omvandlar sitt dotterbolag till en filial eller vice versa. Enligt artikel 14.3 i direktiv 2014/49/EU ska det kreditinstitutets bidrag som betalats under de tolv månader som föregår flytten eller omvandlingen överföras till det andra insättningsgarantisystemet i proportion till beloppet för de överförda garanterade insättningarna. För att säkerställa att överföringen av bidrag till det mottagande insättningsgarantisystemet inte är beroende av skiljaktiga nationella regler om fakturering eller faktiskt datum för betalning av bidrag, bör det ursprungliga insättningsgarantisystemet beräkna det belopp som ska överföras på grundval av bidrag som ska betalas snarare än bidrag som har betalats.
- (35) Det är nödvändigt att säkerställa ett likvärdigt skydd för insättare i hela unionen, vilket inte helt kan garanteras genom ett system för likvärdighetsbedömning av insätterskydd i tredjeland. Av detta skäl bör filialer i unionen till ett kreditinstitut som har sitt huvudkontor i ett tredjeland ansluta sig till ett insättningsgarantisystem i den medlemsstat där de bedriver sin inlåningsverksamhet. Detta krav skulle också säkerställa överensstämmelse med direktiven 2013/36/EU och 2014/59/EU, som syftar till att införa mer robusta tillsyns- och resolutionsramar för koncerner i tredjeland som tillhandahåller banktjänster i unionen. Omvänt bör det undvikas att insättningsgarantisystemen exponeras för ekonomiska och finansiella risker i tredjeland. Insättningar i filialer som etablerats i tredjeland av kreditinstitut från unionen bör därför inte skyddas.
- (36) Ett standardiserat och regelbundet offentliggörande av information ökar insättarnas medvetenhet om insättningsgarantin. För att anpassa informationskraven till den tekniska utvecklingen bör dessa krav ta hänsyn till de nya digitala kommunikationskanaler genom vilka kreditinstitut interagerar med insättare. Insättare bör få tydlig och enhetlig information som förklarar deras insättningsgaranti, samtidigt som den relaterade administrativa bördan för kreditinstitut eller insättningsgarantisystem begränsas. EBA bör ges i uppdrag att utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att specificera dels innehållet i och formatet på det informationsblad som årligen ska skickas till insättarna, dels det formulär för information som antingen insättningsgarantisystem eller kreditinstitut måste skicka till insättarna i särskilda situationer, inbegripet vid fusioner av

kreditinstitut, fastställande av att insättningar är indisponibla eller återbetalning av insatta kundmedel.

- (37) En fusion av ett kreditinstitut eller omvandling av ett dotterbolag till en filial eller vice versa kan påverka de viktigaste inslagen i insättarskyddet. För att undvika negativa effekter för insättare som skulle ha insättningar i båda de fusionerande bankerna och vars krav på insättningsgaranti skulle minska på grund av förändringar i tillhörigheten till insättningsgarantisystem, bör alla insättare informeras om sådana förändringar och ha rätt att ta ut sina medel utan sanktion upp till ett belopp som motsvarar den förlorade täckningen av insättningar.
- (38) För att bevara den finansiella stabiliteten, undvika spridningseffekter och göra det möjligt för insättare att utöva sin rätt att kräva ut insättningar i tillämpliga fall, bör utsedda myndigheter, insättningsgarantisystem och berörda kreditinstitut informera insättare om insättningar som blir indisponibla.
- (39) För att öka transparensen för insättarna och främja finansiell stabilitet och förtroende hos insättningsgarantisystemen när de fullgör sitt uppdrag bör de nuvarande rapporteringskraven förbättras. Med utgångspunkt i de nuvarande krav som gör det möjligt för insättningsgarantisystem att begära all nödvändig information från sina medlemsinstitut för att förbereda en utbetalning, bör insättningsgarantisystem också kunna begära information som är nödvändig för att förbereda en utbetalning inom ramen för gränsöverskridande samarbete. På begäran av ett insättningsgarantisystem bör medlemsinstituten vara skyldiga att tillhandahålla allmän information om all väsentlig gränsöverskridande verksamhet i andra medlemsstater. För att EBA ska få lämplig information om utvecklingen av insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel och om användningen av dessa medel bör medlemsstaterna liksom säkerställa att insättningsgarantisystemen varje år informerar EBA om beloppet av garanterade insättningar och tillgängliga finansiella medel samt underrättar EBA om de omständigheter som lett till användning av medel från insättningsgarantisystemet antingen för utbetalningar eller för andra åtgärder. För att återspegla insättningsgarantisystemens stärkta roll i hanteringen av bankkriser, som syftar till att underlätta användningen av medel från insättningsgarantisystemen vid resolution, bör slutligen insättningsgarantisystemen ha rätt att få en sammanfattning av kreditinstitutens resolutionsplaner i syfte att höja sin allmänna beredskap att göra medlen tillgängliga.
- (40) Tekniska standarder för finansiella tjänster bör underlätta en konsekvent harmonisering av och ett tillräckligt insättarskydd i hela unionen. EBA är ett organ som har mycket specialiserade expertkunskaper på området, och det skulle därför vara effektivt och lämpligt att denna myndighet anförtros uppgiften att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande som inte inbegriper policyval, vilka sedan antas av kommissionen.
- (41) Kommissionen bör, när så föreskrivs i detta direktiv, anta förslag till tekniska standarder för tillsyn som utarbetats av EBA i form av delegerade akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget, i enlighet med artiklarna 10–14 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁴², i syfte att specificera a) de tekniska detaljerna för

⁴² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

identifiering av de finansiella institutens kunder för utbetalning av insatta kundmedel, kriterierna för återbetalning till kontoinnehavaren till förmån för varje kund eller direkt till kunden, och reglerna för att undvika flera krav på utbetalningar till samma mottagare, b) metoden för testet av det minst kostsamma scenariot, och c) metoden för beräkning av tillgängliga finansiella medel som är kvalificerade för att uppnå målnivån.

- (42) Kommissionen bör, när så föreskrivs i detta direktiv, anta förslag till tekniska standarder för genomförande som utarbetats av EBA i form av genomförandeakter enligt artikel 291 i EUF-fördraget, i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010, i syfte att specificera a) innehållet i och formatet på informationsbladet till insättare och formuläret för information som antingen insättningsgarantisystem eller kreditinstitut ska skicka till insättare, och b) de förfaranden som ska följas när kreditinstitut lämnar information till sina insättningsgarantisystem, och när insättningsgarantisystem och utsedda myndigheter lämnar information till EBA, samt formulären för att lämna denna information.
- (43) Direktiv 2014/49/EU bör därför ändras i enlighet med detta.
- (44) För att filialer till kreditinstitut med huvudkontor utanför unionen som inte deltar i ett insättningsgarantisystem som är etablerat i unionen ska kunna ansluta sig till ett insättningsgarantisystem i unionen, bör dessa filialer ges tillräckligt med tid för att vidta de åtgärder som krävs för att uppfylla detta krav.
- (45) Enligt direktiv 2014/49/EU får medlemsstaterna erkänna ett institutionellt skyddssystem som ett insättningsgarantisystem om det uppfyller kriterierna i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013 och uppfyller kraven i direktiv 2014/49/EU. För att ta hänsyn till dessa institutionella skyddssystemers särskilda affärsmodell, särskilt relevansen av förebyggande åtgärder som en central del av deras mandat, bör medlemsstaterna ges möjlighet att tillåta institutionella skyddssystem att anpassa sig till de nya skyddsåtgärderna för tillämpningen av förebyggande åtgärder inom en sexårsperiod. Denna eventuellt längre efterlevnadsperiod tar hänsyn till tidsramen för uppbyggnaden av en separat fond för andra syften hos institutionella skyddssystem än insättningsgarantier, enligt överenskommelse mellan Europeiska centralbanken, den nationella behöriga myndigheten och de relevanta institutionella skyddssystemen.
- (46) För att ge insättningsgarantisystemen och de utsedda myndigheterna möjlighet att bygga upp den operativa kapacitet som krävs för att tillämpa de nya reglerna om användning av förebyggande åtgärder, bör tillämpningen av dessa nya regler senareläggas.
- (47) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att säkerställa ett enhetligt skydd för insättare i unionen, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna till följd av de risker som skiljaktiga nationella strategier kan medföra för den inre marknadens integritet, utan snarare kan uppnås bättre på unionsnivå genom att ändra regler som redan fastställts på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av direktiv 2014/49/EU

Direktiv 2014/49/EU ska ändras på följande sätt:

(1) Artikel 1 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. I detta direktiv fastställs regler och förfaranden för inrättande av insättningsgarantisystem och deras funktionssätt, täckning och återbetalning av insättningar samt för användning av medel från insättningsgarantisystem för åtgärder som syftar till att säkerställa insättarnas tillgång till sina insättningar.”

(b) I punkt 2 ska led d ersättas med följande:

”d) kreditinstitut och filialer till kreditinstitut med huvudkontor utanför unionen som är anslutna till de system som avses i leden a, b eller c i denna punkt.”

(2) I artikel 2 ska punkt 1 ändras på följande sätt:

(a) I led 3 ska inledningsfrasen ersättas med följande:

”3. *insättning*: ett tillgodohavande i form av inlåning eller som ett tillfälligt led i normala banktransaktioner, som kreditinstitut vanligtvis utför inom ramen för sin verksamhet, och som ett kreditinstitut måste betala tillbaka enligt de rättsliga och avtalsmässiga villkor som är tillämpliga, inklusive insättningar med fast löptid och insättningar på sparkonton, men exklusive tillgodohavanden om”

(b) I led 13 ska inledningsfrasen ersättas med följande:

”13. *betalningsåtagande*: en icke återkallelig skyldighet, med fullständiga säkerheter, hos ett kreditinstitut att betala ett monetärt belopp till ett insättningsgarantisystem när det begärs in av det insättningsgarantisystemet, och där säkerheten”

(c) Följande led ska läggas till som leden 19–23:

”19. *resolutionsmyndighet*: en resolutionsmyndighet enligt definitionen i artikel 2.1.18 i direktiv 2014/59/EU.

20. *insatta kundmedel*: medel som kontoinnehavare som är finansiella institut enligt definitionen i artikel 4.1.26 i förordning (EU) nr 575/2013 inom ramen för sin verksamhet placerar i ett kreditinstitut för sina kunders räkning.

21. *unionens regler om statligt stöd*: den ram som fastställs genom artiklarna 107, 108 och 109 i EUF-fördraget samt förordningar och alla unionsakter, inbegripet riktlinjer, meddelanden och tillkännagivanden, som utfärdats eller antagits med stöd av artikel 108.4 eller 109 i EUF-fördraget.

22. *penningtvätt*: penningtvätt enligt definitionen i artikel 2.1 i [för in hänvisning – förslag till penningtvättsförordning – COM(2021) 420 final]*.

23. *finansiering av terrorism*: finansiering av terrorism enligt definitionen i artikel 2.2 i [för in hänvisning – förslag till penningtvättsförordning – COM(2021) 420 final] **.

(d) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Andelar i irländska *building societies*, bortsett från andelar som utgör en form av eget kapital och omfattas av artikel 5.1 b, ska behandlas som insättningar.”

* [För in fullständig hänvisning – förslag till penningtvättsförordning – COM(2021) 420 final].

** [För in fullständig hänvisning – förslag till penningtvättsförordning – COM(2021) 420 final].”

(3) Artikel 4 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna ska säkerställa att om ett kreditinstitut inte fullgör sina skyldigheter som deltagare i ett insättningsgarantisystem, ska det insättningsgarantisystemet omedelbart underrätta den behöriga myndigheten för kreditinstitutet om detta. Medlemsstaterna ska säkerställa att den behöriga myndigheten i samarbete med det insättningsgarantisystemet utövar de tillsynsbefogenheter som fastställs i direktiv 2013/36/EU och omedelbart vidtar alla åtgärder för att säkerställa att det berörda kreditinstitutet fullgör sina skyldigheter, inbegripet vid behov genom att påföra administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder i enlighet med den nationella lagstiftning som antagits utöver genomförandet av bestämmelserna i avdelning VII kapitel 1 avsnitt IV i direktiv 2013/36/EU.”

(b) Följande punkt ska införas som punkt 4a:

”4a. Medlemsstaterna ska säkerställa att om ett kreditinstitut underlåter att betala de avgifter som avses i artikel 10 och artikel 11.4 inom den tidsfrist som anges av insättningsgarantisystemet, ska insättningsgarantisystemet för den period som dröjsmålet varar ta ut lagstadgad ränta på det utestående beloppet.”

(c) Punkterna 5 och 6 ska ersättas med följande:

”5. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemet informerar den utsedda myndigheten i de fall de åtgärder som avses i punkterna 4 och 4a inte medför att kreditinstitutet fullgör sina skyldigheter. Medlemsstaterna ska säkerställa att den utsedda myndigheten bedömer om institutet fortfarande uppfyller villkoren för fortsatt deltagande i insättningsgarantisystemet och informerar den behöriga myndigheten om resultatet av denna bedömning.

6. Om den behöriga myndigheten beslutar att återkalla auktorisationen i enlighet med artikel 18 i direktiv 2013/36/EU ska medlemsstaterna säkerställa att kreditinstitutet upphör att vara deltagare i insättningsgarantisystemet. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningar som innehas den dag då ett kreditinstitut upphör att delta i insättningsgarantisystemet fortsätter att omfattas av det insättningsgarantisystemet.”

(d) Punkt 8 ska utgå.

(e) Följande punkt ska läggas till som punkt 13:

”13. Senast den ... [Publikationsbyrå: för in 36 månader efter ikraftträdandet] ska EBA utarbeta riktlinjer för omfattningen av, innehållet i och förfarandena för de stresstester som avses i punkt 10.”

(4) Artikel 5 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:

i) Inledningsfrasen ska ersättas med följande:

- ”1. Följande ska inte omfattas av återbetalning från ett insättningsgarantisystem:”
- ii) Led c ska ersättas med följande:

”c) Insättningar som härrör från transaktioner i samband med vilka en brottmålsdom för penningtvätt eller finansiering av terrorism har meddelats.”
 - iii) Led e ska utgå.
 - iv) Led f ska ersättas med följande:

”f) Insättningar vars innehavare aldrig har identifierats enligt artikel 16 i förordning (EU) ... [för in kort hänvisning – förslag till penningtvättsförordning – COM(2021) 420 final], om dessa insättningar har blivit indisponibla, utom när innehavare begär utbetalning och bevisar att bristen på identifiering inte orsakats av deras agerande.”
 - v) Led j ska utgå.
- (b) Punkt 2 ska ersättas med följande:
- ”2. Genom undantag från punkt 1 i får medlemsstaterna besluta att inestående insättningar i små eller medelstora företags personliga pensionsförsäkringssystem eller tjänstepensionsplaner ska omfattas upp till den garantinivå som anges i artikel 6.1.”
- (5) Artikel 6 ska ändras på följande sätt:
- (a) Punkt 2 ska ändras på följande sätt:
 - i) Inledningsfrasen ska ersättas med följande:

”Utöver vad som sägs i punkt 1 ska medlemsstaterna säkerställa att belopp på minst 500 000 EUR när det gäller följande insättningar är täckta under sex månader efter det att beloppet har krediterats, eller från och med den tidpunkt då det blir rättsligt möjligt att överföra sådana insättningar:”
 - ii) Led a ska ersättas med följande:

”a) Insättningar som hänför sig till fastighetstransaktioner som avser privatbostäder och insättningar avsedda för sådana transaktioner, förutsatt att dessa transaktioner genomförs på kort sikt av en fysisk person och att den fysiska personen kan tillhandahålla handlingar som styrker en sådan transaktion.”
 - (b) Följande punkt ska införas som punkt 2a:

”2a. Medlemsstaterna ska säkerställa att den garantinivå som fastställs i punkt 2 kompletterar den garantinivå som fastställs i punkt 1.”
- (6) Artikel 7 ska ändras på följande sätt:
- (a) Punkt 5 ska utgå.
 - (b) Punkt 7 ska ersättas med följande:

”7. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemet återbetalar upplupen ränta på insättningar, som inte har krediterats eller debiterats, per den dag då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande som avses i

artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande som avses i artikel 2.1.8 b. Den garantinivå som fastställs i artikel 6.1 eller, under de omständigheter som avses i artikel 6.2, den garantinivå som fastställs i den punkten får inte överskridas.”

- (7) Följande artikel ska införas som artikel 7a:

”Artikel 7a

Bevisbörda när det gäller kvalificerade insättningar och berättigande

I de fall som avses i artikel 6.2 och artikel 7.3 ska medlemsstaterna säkerställa att en insättare eller, i tillämpliga fall, en kontoinnehavare bevisar antingen att de berörda insättningarna uppfyller villkoren i artikel 6.2 eller att denne är berättigad till insättningarna under de omständigheter som avses i artikel 7.3.”

- (8) Artikel 8 ska ändras på följande sätt:

- (a) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Genom undantag från punkt 1 ska medlemsstaterna tillåta insättningsgarantisystem att tillämpa en längre återbetalningsperiod för de insättningar som avses i artikel 6.2, artikel 7.3 och artikel 8b, vilken inte får överstiga 20 arbetsdagar från den dag då dessa insättningsgarantisystem mottagit den fullständiga dokumentation som de begärt från en insättare för att granska fordringarna och kontrollera att villkoren för återbetalning är uppfyllda.”

- (b) Punkt 5 ska ändras på följande sätt:

- i) Led c ska ersättas med följande:

”c) genom undantag från punkt 9, om inga transaktioner som avser insättningen har förekommit under de senaste 24 månaderna (kontot är vilande), utom när en insättare också har insättningar på ett annat konto som inte är vilande,”

- ii) Led d ska utgå.

- (c) Punkt 8 ska utgå.

- (d) Punkt 9 ska ersättas med följande:

”9. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystem, om inga transaktioner som avser insättningen har förekommit under de senaste 24 månaderna, får fastställa ett tröskelvärde för de administrativa kostnader som dessa insättningsgarantisystem skulle ådra sig för att göra en sådan återbetalning. Insättningsgarantisystem ska inte vara skyldiga att vidta aktiva åtgärder för att återbetala belopp till insättare som underskrider det tröskelvärdet. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystem återbetalar belopp till insättare som underskrider det tröskelvärdet på begäran av dessa insättare.”

- (9) Följande artiklar ska införas som artiklarna 8a, 8b och 8c:

Återbetalning av insättningar som överstiger 10 000 EUR

Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystem, när de belopp som ska återbetalas överstiger 10 000 EUR, återbetalar insättare genom betalningar enligt definitionen i artikel 2.20 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/92/EU*.

Artikel 8b

Garanti för insatta kundmedel

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att insatta kundmedel täcks av insättningsgarantisystem om allt av följande gäller:

- (a) Sådana insättningar placeras för sådana kunders räkning som är berättigade till skydd i enlighet med artikel 5.1.
- (b) Sådana insättningar görs för att separera kundmedel i enlighet med de skyddskrav som fastställs i den unionsrätt som reglerar verksamheten i de enheter som avses i artikel 5.1 d.
- (c) De kunder som avses i led a är identifierade eller identifierbara före den dag då en relevant administrativ myndighet gör ett konstaterande som avses i artikel 2.1.8 a eller en rättslig myndighet meddelar ett avgörande som avses i artikel 2.1.8 b.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att den garantinivå som avses i artikel 6.1 gäller för var och en av de kunder som uppfyller villkoren i punkt 1 c i den här artikeln. Genom undantag från artikel 7.1 ska insättningsgarantisystemet, när det fastställer det återbetalningsbara beloppet för en enskild kund, inte beakta de sammanlagda fondinsättningar som kunden placerat i samma kreditinstitut.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen återbetalar garanterade insättningar antingen till kontoinnehavaren till förmån för varje kund eller direkt till kunden.

4. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i vilka specificeras

- (a) tekniska detaljer för att identifiera kunder som ska återbetalas i enlighet med artikel 8,
- (b) de kriterier och omständigheter enligt vilka återbetalningen ska göras till kontoinnehavaren till förmån för varje kund eller till kunden direkt,
- (c) regler för att undvika flera krav på utbetalningar till samma mottagare.

Vid utarbetandet av dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn ska EBA beakta allt av följande:

- (a) Särdragen i affärsmodellen för de olika typer av finansiella institut som avses i artikel 5.1 d.
- (b) De särskilda krav i tillämplig unionsrätt som reglerar verksamheten i de finansiella institut som avses i artikel 5.1 d när det gäller behandlingen av kundmedel.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den ... [Publikationsbyrå: för in datum = 12 månader efter detta direktivs ikraftträdande].

Kommissionen ges befogenhet att komplettera detta direktiv genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i denna punkt i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 8c

Innehållande av återbetalningar vid farhågor om penningtvätt eller finansiering av terrorism

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att den utsedda myndigheten inom 24 timmar från den tidpunkt då den mottagit den information som avses i artikel 48.4 i [för in hänvisning – förslag till ett penningtvättsdirektiv som upphäver direktiv (EU) 2015/849 – COM(2021) 423 final] informerar insättningsgarantisystemet om resultatet av de åtgärder för kundkännedom som avses i artikel 15.4 i förordning (EU) ... [för in kort hänvisning – förslag till penningtvättsförordning – COM(2021) 420 final]. Medlemsstaterna ska säkerställa att den information som utbyts mellan den utsedda myndigheten och insättningsgarantisystemet är begränsad till den information som är strikt nödvändig för att insättningsgarantisystemet ska kunna fullgöra sina uppgifter och sitt ansvar enligt detta direktiv och att detta informationsutbyte uppfyller kraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 96/9/EG**.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen håller inne en återbetalning som avses i artikel 8.1 om en insättare eller en person som är berättigad till belopp på dennes konto har anklagats för ett brott som har ett direkt eller indirekt samband med penningtvätt eller finansiering av terrorism, i avvaktan på domstolens dom.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen håller inne en återbetalning som avses i artikel 8.1 under en lika lång tid som fastställs i artikel 20 i [för in kort hänvisning – förslag till ett penningtvättsdirektiv som upphäver direktiv (EU) 2015/849 – COM(2021) 423 final] i de fall de underrättas av den finansunderrättelseenhet som avses i artikel 32 i direktiv (EU) [för in hänvisning – förslag till penningtvättsdirektiv som upphäver direktiv (EU) 2015/849 – COM(2021) 423 final] om att finansunderrättelseenheten har beslutat att avbryta en transaktion eller att hålla inne samtycke till genomförandet av en sådan transaktion eller att spärra ett bank- eller betalkonto i enlighet med artikel 20.1 eller 20.2 i direktiv (EU) [för in hänvisning – förslag till ett penningtvättsdirektiv som upphäver direktiv (EU) 2015/849 – COM(2021) 423 final].

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystem inte hålls ansvariga för åtgärder som vidtas i enlighet med finansunderrättelseenhetens instruktioner. Insättningsgarantisystemen får använda den information som mottagits från finansunderrättelseenheten endast vid tillämpningen av detta direktiv.

* Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/92/EU av den 23 juli 2014 om jämförbarhet för avgifter som avser betalkonto, byte av betalkonto och tillgång till betalkonto med grundläggande funktioner (EUT L 257, 28.8.2014, s. 214).

** Europaparlamentets och rådets direktiv 96/9/EG av den 11 mars 1996 om rättsligt skydd för databaser (EGT L 77, 27.3.1996, s. 20)."

(10) I artikel 9 ska punkterna 2 och 3 ersättas med följande:

”2. Utan att det påverkar de rättigheter som insättare kan ha enligt nationell rätt ska insättningsgarantisystem som inom ramen för en garanti och nationella bestämmelser

betalar ut belopp vara berättigade att vid likvidations- eller rekonstruktionsförfaranden träda i insättarnas ställe för ett belopp som motsvarar det systemen har betalat ut till insättare. Insättningsgarantisystem som lämnar ett bidrag inom ramen för de resolutionsverktyg som avses i artikel 37.3 a eller b i direktiv 2014/59/EU, eller i samband med åtgärder som vidtas i enlighet med artikel 11.5 i det här direktivet, ska ha en fordran på den resterande delen av kreditinstitutet för förluster som uppkommit till följd av bidrag till resolution enligt artikel 109 i direktiv 2014/59/EU eller till följd av den överföring som gjorts i enlighet med artikel 11.5 i det här direktivet, i fråga om förluster som insättare annars skulle ha burit. Denna fordran ska ha samma prioritet som insättningar har enligt nationell rätt som styr normala insolvensförfaranden.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättare vars insättningar inte har återbetalats eller erkänts av insättningsgarantisystemet inom de tidsfrister som anges i artikel 8.1 och 8.3 kan kräva återbetalning av sina insättningar inom en period av fem år.”

(11) Artikel 10 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 2 ska ändras på följande sätt:

i) Följande stycken ska införas efter första stycket:

”För beräkningen av den målnivå som avses i första stycket ska referensperioden löpa mellan den 31 december före det datum då målnivån ska uppnås och det datumet.

Vid fastställandet av huruvida insättningsgarantisystemet har uppnått denna målnivå ska medlemsstaterna endast ta hänsyn till tillgängliga finansiella medel som direkt bidragits av eller återvunnits från deltagare i insättningsgarantisystemet, exklusive administrativa avgifter och pålagor. Dessa tillgängliga finansiella medel ska inbegripa investeringsinkomster från medel som deltagarna har bidragit med till insättningsgarantisystemet, men ska inte omfatta återbetalningar som inte fordrats av kvalificerade insättare under utbetalningsförfaranden eller lån mellan insättningsgarantisystem.”

ii) Tredje stycket ska ersättas med följande:

”Om, efter det att den målnivå som avses i första stycket har uppnåtts för första gången och de tillgängliga finansiella medlen, efter en utbetalning av medel från insättningsgarantisystemen i enlighet med artikel 8.1 och artikel 11.2, 11.3 och 11.5, har sjunkit till en nivå under två tredjedelar av målnivån, ska insättningsgarantisystemen fastställa den regelbundna avgiften till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år.”

(b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. De tillgängliga finansiella medel som insättningsgarantisystemet tar hänsyn till för att uppnå den målnivå som avses i punkt 2 får innefatta betalningsåtaganden. Den totala andelen av sådana betalningsåtaganden får inte överstiga 30 % av totalbeloppet för de tillgängliga finansiella medel som anskaffats i enlighet med punkt 2.

EBA ska utfärda riktlinjer för betalningsåtaganden där kriterier för godtagande av sådana åtaganden fastställs.”

(c) Punkt 4 ska utgå.

- (d) Punkt 7 ska ersättas med följande:

”7. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystem, utsedda myndigheter eller behöriga myndigheter fastställer investeringsstrategin för insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel och att investeringsstrategin överensstämmer med principen om diversifiering och investeringar i lågrisktillgångar.”

- (e) Följande punkt ska införas som punkt 7a:

”7a. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen kan placera alla eller en del av sina tillgängliga finansiella medel hos sin nationella centralbank eller statskassa, förutsatt att dessa tillgängliga finansiella medel hålls på ett separat konto och att de är lättillgängliga för användning av insättningsgarantisystemet i enlighet med artiklarna 11 och 12.”

- (f) Punkt 10 ska utgå.

- (g) Följande punkter ska läggas till som punkterna 11, 12 och 13:

”11. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen i samband med de åtgärder som avses i artikel 11.1, 11.2, 11.3 och 11.5 får använda medel från de alternativa finansieringsarrangemang som avses i artikel 10.9 och som inte finansieras med offentliga medel innan de använder sina tillgängliga finansiella medel och innan de extraordinära avgifter som avses i artikel 10.8 uppbärs. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen endast använder alternativa finansieringsarrangemang som finansieras med offentliga medel som en sista utväg.

12. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i vilka specificeras

- (a) metoden för beräkning av de tillgängliga finansiella medel som är kvalificerade för att uppnå den målnivå som avses i punkt 2, inbegripet avgränsningen av insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel och de kategorier av tillgängliga finansiella medel som härrör från bidragna medel,
- (b) närmare uppgifter om processen för att uppnå den målnivå som avses i punkt 2 efter det att ett insättningsgarantisystem har använt tillgängliga finansiella medel i enlighet med artikel 11.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den ... [Publikationsbyrå: för in datum = 24 månader efter detta direktivs ikraftträdande].

Kommissionen ges befogenhet att komplettera detta direktiv genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

13. Senast den ... [Publikationsbyrå: för in datum = 24 månader efter detta direktivs ikraftträdande] ska EBA utarbeta riktlinjer för att bistå insättningsgarantisystemen med att diversifiera sina tillgängliga finansiella medel och för insättningsgarantisystemens investeringar i lågrisktillgångar, vilka riktlinjer är tillämpliga på insättningsgarantisystemens tillgängliga finansiella medel.”

- (12) Artikel 11 ska ersättas med följande:

”Artikel 11

Användning av medel

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen använder de tillgängliga finansiella medel som avses i artikel 10 i första hand för att återbetala insättare i enlighet med artikel 8, utan att det påverkar användningen av ytterligare finansiella medel som insättningsgarantisystemen samlar in för att fullgöra andra uppdrag än att skydda insättare enligt detta direktiv.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen använder tillgängliga finansiella medel för att finansiera resolution av kreditinstitut i enlighet med artikel 109 i direktiv 2014/59/EU. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna fastställer det belopp som ett insättningsgarantisystem ska bidra med för att finansiera resolution av kreditinstitut, efter det att dessa resolutionsmyndigheter har samrått med insättningsgarantisystemet om resultaten av det test av det minst kostsamma scenariot som avses i artikel 11e i det här direktivet.

3. Medlemsstaterna får tillåta insättningsgarantisystem att använda tillgängliga finansiella medel för förebyggande åtgärder enligt artikel 11a till förmån för ett kreditinstitut, om allt av följande gäller:

- (a) Inga av de omständigheter som avses i artikel 32.4 i direktiv 2014/59/EU föreligger.
- (b) Insättningsgarantisystemet har bekräftat att kostnaden för åtgärden inte överstiger kostnaden för att återbetala insättare, beräknat i enlighet med artikel 11e.
- (c) Samtliga villkor som anges i artiklarna 11a och 11b är uppfyllda.

4. Om tillgängliga finansiella medel används för förebyggande åtgärder som avses i artikel 11a ska anslutna kreditinstitut omedelbart tillhandahålla insättningsgarantisystemet de medel som används för sådana åtgärder, vid behov i form av extraordinära bidrag, om något av följande gäller:

- (a) Om ett behov av att återbetala insättare uppstår och insättningsgarantisystemets tillgängliga finansiella medel understiger två tredjedelar av målnivån.
- (b) Om de tillgängliga finansiella medlen för insättningsgarantisystemet understiger 25 % av målnivån.

5. Om ett kreditinstitut avvecklas i enlighet med artikel 32b i direktiv 2014/59/EU för att lämna marknaden eller upphöra med sin bankverksamhet, får medlemsstaterna tillåta insättningsgarantisystemen att använda tillgängliga finansiella medel för alternativa åtgärder för att bevara insättningsgarantisystemets tillgång till sina insättningar, inbegripet överföring av tillgångar och skulder och överföring av insättningskunder, förutsatt att insättningsgarantisystemet bekräftar att kostnaden för åtgärden inte överstiger kostnaden för att återbetala insättare, beräknat i enlighet med artikel 11e i det här direktivet, och att alla villkor som anges i artikel 11d i det här direktivet är uppfyllda.”

- (13) Följande artiklar ska införas som artiklarna 11a–11e:

”Artikel 11a

Förebyggande åtgärder

1. Om medlemsstaterna tillåter att medel från insättningsgarantisystemen används för förebyggande åtgärder enligt artikel 11.3, ska medlemsstaterna säkerställa att insättningsgarantisystemen använder de tillgängliga finansiella medlen för de förebyggande åtgärder som avses i artikel 11.3, förutsatt att samtliga följande villkor är uppfyllda:

- (a) Ett kreditinstituts begäran om finansiering av sådana förebyggande åtgärder åtföljs av en not som beskriver åtgärder enligt artikel 11b.
- (b) Kreditinstitutet har samrått med den behöriga myndigheten om de åtgärder som planeras i den not som avses i artikel 11b.
- (c) Insättningsgarantisystemets användning av förebyggande åtgärder är kopplad till villkor som åläggs det understödda kreditinstitutet, vilka innebär åtminstone striktare riskövervakning av kreditinstitutet och större kontrollrättigheter för insättningsgarantisystemet.
- (d) Insättningsgarantisystemets användning av förebyggande åtgärder är beroende av kreditinstitutets åtaganden att säkra tillgången till garanterade insättningar.
- (e) De anslutna kreditinstituten kan betala de extraordinära bidragen i enlighet med artikel 11.4.
- (f) Kreditinstitutet fullgör sina skyldigheter enligt detta direktiv och har till fullo återbetalat eventuella tidigare förebyggande åtgärder.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen har infört lämpliga övervakningssystem och beslutsförfaranden för att välja ut och genomföra förebyggande åtgärder och övervaka relaterade risker.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen får genomföra förebyggande åtgärder först när den utsedda myndigheten har bekräftat att alla villkor i punkt 1 är uppfyllda. Den utsedda myndigheten ska underrätta den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten om detta.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att det insättningsgarantisystem som använder sina tillgängliga finansiella medel för kapitalstödåtgärder överför sitt innehav av aktier eller andra kapitalinstrument i det understödda kreditinstitutet till den privata sektorn så snart de kommersiella och finansiella omständigheterna tillåter det.

Artikel 11b

Not som åtföljer förebyggande åtgärder

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut som begär att ett insättningsgarantisystem ska finansiera förebyggande åtgärder i enlighet med artikel 11.3 för samråd med den behöriga myndigheten lägger fram en not med åtgärder som dessa kreditinstitut åtar sig att vidta för att säkerställa eller återställa efterlevnaden av de tillsynskrav som är tillämpliga på det berörda kreditinstitutet och som fastställs i direktiv 2013/36/EU och förordning (EU) nr 575/2013.

2. Den not som avses i punkt 1 ska beskriva åtgärder för att minska risken för att kreditinstitutets finansiella sundhet försämrats och stärka kreditinstitutets kapital- och likviditetssituation.

3. I fråga om kapitalstödåtgärder ska medlemsstaterna säkerställa att den not som avses i punkt 1 identifierar alla kapitalanskaffningsåtgärder som kan genomföras, inbegripet skyddsåtgärder för att förhindra utflöden av medel, en framåtblickande

bedömning av kapitalbehovet och ett efterföljande fastställande av det kapitalunderskott som insättningsgarantisystemet måste täcka.

4. I fråga om likviditetsstödåtgärder ska medlemsstaterna säkerställa att den not som avses i punkt 1 innehåller en tydligt angiven plan för hur kreditinstitutet ska återbetala alla medel som mottagits som en del av de förebyggande åtgärderna.

5. I relevanta fall ska medlemsstaterna säkerställa att de åtgärder som planeras i den not som avses i punkt 1 är anpassade till den kapitalkonserveringsplan som avses i artikel 142 i direktiv 2013/36/EU.

6. Om unionens regler om statligt stöd är tillämpliga ska medlemsstaterna säkerställa att de åtgärder som planeras i den not som avses i punkt 1 är anpassade till den rekonstruktionsplan som kreditinstitutet måste lämna in till kommissionen enligt de reglerna.

Artikel 11c

Saneringsplan

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemet utan dröjsmål underrättar den behöriga myndigheten om kreditinstitutet underlåter att fullgöra de åtaganden som anges i den not som avses i artikel 11b.1, eller underlåter att senast på förfallodagen återbetala det belopp som betalats ut inom ramen för de förebyggande åtgärderna.
2. I den situation som avses i punkt 1 ska medlemsstaterna säkerställa att den behöriga myndigheten begär att kreditinstitutet lämnar in en saneringsplan som beskriver de åtgärder som kreditinstitutet kommer att vidta för att säkerställa eller återställa efterlevnaden av tillsynskraven, säkerställa sin långsiktiga bärkraft och återbetala det förfallna belopp som insättningsgarantisystemet bidragit med till den förebyggande åtgärden, samt tidsramen för detta.
3. Om den behöriga myndigheten inte är övertygad om att saneringsplanen är trovärdig eller genomförbar ska insättningsgarantisystemet inte bevilja kreditinstitutet några ytterligare förebyggande åtgärder.
4. Senast den ... [Publikationsbyrå: för in datum = 42 månader efter detta direktivs ikraftträdande] ska EBA utfärda riktlinjer för innehållet i den not som åtföljer de förebyggande åtgärder som avses i artikel 11b.1 och i den saneringsplan som avses i punkt 1 i den här artikeln.

Artikel 11d

Transparens i saluföringsprocessen i samband med alternativa åtgärder

1. Om medlemsstaterna tillåter att medel från insättningsgarantisystem används för de alternativa åtgärder som avses i artikel 11.5, ska de säkerställa att kreditinstituten, när insättningsgarantisystem finansierar sådana åtgärder, saluför eller vidtar åtgärder för saluföring av de tillgångar, rättigheter och skulder som dessa kreditinstitut avser att överföra. Utan att det påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska sådan saluföring uppfylla samtliga följande villkor:
 - (a) Saluföringen är öppen och transparent och ger inte någon missvisande bild av de tillgångar, rättigheter och skulder som ska överföras.
 - (b) Saluföringen varken gynnar eller diskriminerar potentiella köpare och ger inte någon potentiell köpare några fördelar.
 - (c) Saluföringen innebär inga intressekonflikter.
 - (d) Saluföringen beaktar behovet av att genomföra en snabb lösning, med hänsyn till den tidsfrist för konstaterandet enligt artikel 2.1.8 a som anges i artikel 3.2 andra stycket.
 - (e) Saluföringen syftar till att i största möjliga utsträckning maximera försäljningspriset för de berörda tillgångarna, rättigheterna och skulderna.

Artikel 11e

Test av det minst kostsamma scenariot

1. När medlemsstaterna överväger att använda medel från insättningsgarantisystemen för de åtgärder som avses i artikel 11.2, 11.3 eller 11.5 ska de säkerställa att insättningsgarantisystemen jämför följande:

- (a) Den uppskattade kostnaden för insättningsgarantisystemet för att finansiera de åtgärder som avses i artikel 11.2, 11.3 eller 11.5.
- (b) Den uppskattade kostnaden för att återbetala insättare i enlighet med artikel 8.1.

2. För den jämförelse som avses i punkt 1 ska följande gälla:

- (a) Vid uppskattningen av de kostnader som avses i punkt 1 a ska insättningsgarantisystemet beakta förväntade intäkter, driftskostnader och potentiella förluster i samband med åtgärden.
- (b) För de åtgärder som avses i artikel 11.2 och 11.5 ska insättningsgarantisystemet basera sin uppskattning av kostnaden för att återbetala insättare enligt punkt 1 b på den värdering av kreditinstitutets tillgångar och skulder som avses i artikel 36.1 i direktiv 2014/59/EU och den uppskattning som avses i artikel 36.8 i det direktivet.
- (c) För de åtgärder som avses i artikel 11.2, 11.3 och 11.5 ska insättningsgarantisystemet, vid uppskattningen av kostnaden för att återbetala insättare enligt punkt 1 b, beakta den förväntade återvinningsgraden, den kostnad för påfyllning av insättningsgarantisystemet som ska bäras av kreditinstitut som är deltagare i insättningsgarantisystemet och den potentiella ytterligare finansieringskostnaden för insättningsgarantisystemet.
- (d) För de åtgärder som avses i artikel 11.3 ska insättningsgarantisystemet, vid uppskattningen av kostnaden för att återbetala insättare, multiplicera den uppskattade återvinningsgrad som beräknats i enlighet med den metod som avses i punkt 5 b med 85 %.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att det belopp som används för att finansiera resolution av kreditinstitut enligt artikel 11.2, för de förebyggande åtgärder som avses i artikel 11.3 eller för de alternativa åtgärder som avses i artikel 11.5 inte överstiger beloppet för garanterade insättningar i kreditinstitutet.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna förser insättningsgarantisystemet med all information som krävs för den jämförelse som avses i punkt 1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheten förser insättningsgarantisystemet med den uppskattade kostnaden för insättningsgarantisystemets bidrag till resolution av ett kreditinstitut enligt vad som avses i artikel 11.2.

5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn i vilka specificeras

- (a) metoden för att beräkna den uppskattade kostnad som avses i punkt 1 a, varvid hänsyn ska tas till den berörda åtgärdens särdrag,
- (b) den metod för att beräkna den uppskattade kostnaden för att återbetala insättare som avses i punkt 1 b, inbegripet den uppskattade återvinningsgrad som avses i punkt 2 c,
- (c) hur man i de metoder som avses i leden a, b och c, i relevanta fall, redovisar den förändring av penningvärdet som beror på potentiella upplupna intäkter över tiden.

Vid beräkningen av den uppskattade kostnaden för att återbetala insättare enligt punkt 1 b, när det gäller förebyggande åtgärder, ska den metod som avses i led b beakta vikten av förebyggande åtgärder för insättningsgarantisystemets lagstadgade

eller avtalsgrundade mandat, inbegripet institutionella skyddssystem som avses i artikel 1.2 c.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den ... [Publikationsbyrå: för in datum = 12 månader efter detta direktivs ikraftträdande].

Kommissionen ges befogenhet att komplettera detta direktiv genom att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.”

(14) Artikel 14 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen omfattar insättare vid filialer som inrättats av deras medlemsinstitut i andra medlemsstater och insättare i medlemsstater där deras medlemsinstitut utövar friheten att tillhandahålla tjänster enligt avdelning V kapitel 3 i direktiv 2013/36/EU.”

(b) I punkt 2 ska följande stycke läggas till:

”Genom undantag från första stycket ska medlemsstaterna säkerställa att ett insättningsgarantisystem i hemmedlemsstaten får besluta att ersätta insättare vid filialer direkt, om allt av följande gäller:

- i) Den administrativa bördan och kostnaden för en sådan återbetalning är lägre än vid en återbetalning från ett insättningsgarantisystem i värdmedlemsstaten.
- ii) Hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem säkerställer att insättarna inte får sämre villkor än om återbetalningen skulle ha gjorts i enlighet med första stycket.”

(c) Följande punkter ska införas som punkterna 2a och 2b:

”2a. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett insättningsgarantisystem i en värdmedlemsstat, efter överenskommelse med ett insättningsgarantisystem i en hemmedlemsstat, kan fungera som kontaktpunkt för insättare i kreditinstitut som utövar den frihet att tillhandahålla tjänster som avses i avdelning V kapitel 3 i direktiv 2013/36/EU och ska ersättas för de kostnader som uppstår.

2b. I de fall som avses i punkterna 2 och 2a ska medlemsstaterna säkerställa att hemmedlemsstatens insättningsgarantisystem och den berörda värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem har en överenskommelse om utbetalningsvillkor, inbegripet ersättning för uppkomna kostnader, kontaktpunkten för insättare, tidsplan och betalningsmetod.”

(d) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Om ett kreditinstitut upphör att delta i ett insättningsgarantisystem och ansluter sig till ett insättningsgarantisystem i en annan medlemsstat, eller om en del av kreditinstitutets verksamhet överförs till ett insättningsgarantisystem i en annan medlemsstat, ska medlemsstaterna säkerställa att det ursprungliga insättningsgarantisystemet till det mottagande insättningsgarantisystemet överför de avgifter som har betalats eller ska betalas för de senaste tolv

månader som föregår ändringen av deltagandet i insättningsgarantisystem, med undantag för de extraordinära avgifter som avses i artikel 10.8.”

- (e) Följande punkt ska införas som punkt 3a:

”3a. Vid tillämpning av punkt 3 ska medlemsstaterna säkerställa att det ursprungliga insättningsgarantisystemet överför det belopp som avses i den punkten inom en månad från ändringen av deltagandet i insättningsgarantisystem.”

- (f) Följande punkt ska läggas till som punkt 9:

”9. EBA ska utfärda riktlinjer för hur EBA anser att hemmedlemsstatens respektive värdmedlemsstatens insättningsgarantisystem kan fullgöra sina respektive roller som avses i punkt 2 första stycket och som innehåller en förteckning över de omständigheter och villkor enligt vilka ett insättningsgarantisystem i hemmedlemsstaten bör kunna besluta att återbetala insättare vid filialer i en annan medlemsstat i enlighet med punkt 2 tredje stycket.”

- (15) Artikel 15 ska ersättas med följande:

”Artikel 15

Filialer till kreditinstitut som är etablerade i tredjeland

Medlemsstaterna ska kräva att filialer till kreditinstitut med huvudkontor utanför unionen ansluter sig till ett insättningsgarantisystem inom deras territorium innan de tillåter sådana filialer att ta emot kvalificerade insättningar i dessa medlemsstater.”

- (16) Följande artikel ska införas som artikel 15a:

”Artikel 15a

Medlemsinstitut med filialer i tredjeland

Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystem inte täcker insättare vid filialer som har inrättats i tredjeland av deras medlemsinstitut, utom i de fall då insättningsgarantisystemen, med den utsedda myndighetens godkännande, samlar in motsvarande bidrag från de berörda kreditinstituten.”

- (17) Artikel 16 ska ändras på följande sätt:

- (a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstituten till sådana personer som redan har gjort eller avser att göra insättningar lämnar den information som dessa insättare behöver för att identifiera de insättningsgarantisystem till vilka kreditinstitutet och dess filialer är anslutna inom unionen. Kreditinstitut ska lämna denna information med hjälp av ett informationsblad som utarbetats i ett format ur vilket data kan extraheras enligt definitionen i artikel 2.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) XX/XXXX [Esap-förordningen]***.

*** Europaparlamentets och rådets förordning (EU) XX/XXX av den dd mm åå om inrättande av en europeisk gemensam kontaktpunkt som ger centraliserad tillgång till offentlig information som rör finansiella tjänster, kapitalmarknader och hållbarhet.”

- (b) Följande punkt ska införas som punkt 1a:
- ”1a. Medlemsstaterna ska säkerställa att det informationsblad som avses i punkt 1 innehåller samtliga följande uppgifter:
- i) Grundläggande information om skyddet för insättningar.
 - ii) Kontaktuppgifter för det kreditinstitut som utgör första kontaktpunkt för information om innehållet i informationsbladet.
 - iii) Garantinivån för insättningar enligt artikel 6.1 och 6.2 i euro eller, i relevanta fall, i en annan valuta.
 - iv) Tillämpliga undantag från insättningsgarantisystemens skydd.
 - v) Skyddets begränsning i samband med gemensamma konton.
 - vi) Period för utbetalning om kreditinstitutet fallerar.
 - vii) Valuta för utbetalning.
 - viii) Identifiering av det insättningsgarantisystem som ansvarar för att skydda en insättning, inbegripet en hänvisning till dess webbplats.”
- (c) Punkt 2 ska ersättas med följande:
- ”2. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut tillhandahåller det informationsblad som avses i punkt 1 innan de ingår ett avtal om mottagande av insättningar och därefter årligen. Insättarna ska bekräfta mottagandet av informationsbladet.”
- (d) I punkt 3 ska första stycket ersättas med följande:
- ”Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut på sina insättares kontoutdrag bekräftar att insättningarna är kvalificerade insättningar, inbegripet en hänvisning till det informationsblad som avses i punkt 1.”
- (e) Punkt 4 ska ersättas med följande:
- ”4. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut gör den information som avses i punkt 1 tillgänglig på det språk som insättaren och kreditinstitutet enades om när kontot öppnades eller på det eller de officiella språken i den medlemsstat där filialen är etablerad.”
- (f) Punkterna 6 och 7 ska ersättas med följande:
- ”6. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut vid fusion av kreditinstitut, omvandling av ett kreditinstituts dotterbolag till filialer eller liknande transaktioner underrättar sina insättare om detta minst en månad innan transaktionen får rättslig verkan, såvida inte den behöriga myndigheten tillåter en kortare tidsfrist som motiveras av företagshemligheter eller finansiell stabilitet. Denna underrättelse ska innehålla en förklaring av transaktionens inverkan på insättarskyddet.
- Medlemsstaterna ska säkerställa att de berörda kreditinstituten, om de transaktioner som avses i första stycket leder till att insättare med insättningar i dessa kreditinstitut kommer att påverkas av den minskade insättningsgarantin, underrättar dessa insättare om att de inom tre månader efter den underrättelse som avses i första stycket får ta ut eller till ett annat kreditinstitut överföra sina kvalificerade insättningar, inklusive all upplupen ränta och alla förvärvade

förmåner, utan att drabbas av någon sanktion och upp till ett belopp som motsvarar den förlorade täckningen av deras insättningar.

7. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut som upphör att delta i ett insättningsgarantisystem informerar sina insättare om detta minst en månad före ett sådant upphörande.”

(g) Följande punkt ska införas som punkt 7a:

”7a. Medlemsstaterna ska säkerställa att utsedda myndigheter, insättningsgarantisystem och berörda kreditinstitut informerar insättare, inbegripet genom offentliggörande på sina webbplatser, om att en relevant administrativ myndighet har gjort ett konstaterande som avses i artikel 2.1.8 a eller att en rättslig myndighet har meddelat ett avgörande som avses i artikel 2.1.8 b.”

(h) Punkt 8 ska ersättas med följande:

”8. Om en insättare använder internetbank ska medlemsstaterna säkerställa att kreditinstitut tillhandahåller den information de måste lämna till sina insättare enligt detta direktiv på elektronisk väg, såvida inte en insättare begär att få denna information i pappersform.”

(i) Följande punkt ska läggas till som punkt 9:

”9. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i vilka specificeras

- a) innehållet i och formatet på det informationsblad som avses i punkt 1a,
- b) det förfarande som ska följas för tillhandahållande av och innehållet i den information som ska lämnas i meddelandena från utsedda myndigheter, insättningsgarantisystem eller kreditinstitut till insättare, i de situationer som avses i artiklarna 8b och 8c samt i punkterna 6, 7 och 7a i denna artikel.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den ... [Publikationsbyrå: för in datum = 12 månader efter detta direktivs ikraftträdande].

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.”

(18) Följande artikel ska införas som artikel 16a:

”Artikel 16a

Informationsutbyte mellan kreditinstitut och insättningsgarantisystem och rapportering från myndigheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen, när som helst och på begäran, från sina anslutna kreditinstitut erhåller all information som krävs för att förbereda en återbetalning till insättare, i enlighet med identifieringskravet i artikel 5.4, inbegripet den information som behövs för tillämpning av artikel 8.5 och artiklarna 8b och 8c.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att kreditinstitut, på begäran av ett insättningsgarantisystem, tillhandahåller information till det insättningsgarantisystem som de deltar i när det gäller

- (a) insättare vid filialer till dessa kreditinstitut,
- (b) insättare som är mottagare av tjänster som tillhandahålls av medlemsinstituten på grundval av friheten att tillhandahålla tjänster.

I den information som avses i leden a och b ska det anges i vilka medlemsstater filialerna eller insättarna är belägna.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att insättningsgarantisystemen senast den 31 mars varje år informerar EBA om beloppet för garanterade insättningar i deras medlemsstat per den 31 december föregående år. Senast samma dag ska insättningsgarantisystemen också rapportera till EBA om beloppet för sina tillgängliga finansiella medel, inbegripet andelen lånade medel, betalningsåtaganden och tidsplanen för att nå målnivån om medel från insättningsgarantisystemen använts.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de utsedda myndigheterna utan onödigt dröjsmål underrättar EBA om allt av följande:

- (a) Ett konstaterande av indisponibla insättningar och beloppet av dessa under de omständigheter som avses i artikel 2.1.8.
- (b) Huruvida någon av de åtgärder som avses i artikel 11.2, 11.3 och 11.5 har tillämpats och beloppet för de medel som använts i enlighet med artikel 8.1 och artikel 11.2, 11.3 och 11.5 samt, i tillämpliga fall och när uppgifter finns tillgängliga, det belopp som återvunnits, de resulterande kostnaderna för insättningsgarantisystemet och återvinningsprocessens varaktighet.
- (c) Tillgången till och användningen av alternativa finansieringsarrangemang enligt artikel 10.3.
- (d) Alla insättningsgarantisystem som har upphört med sin verksamhet eller inrättandet av ett nytt insättningsgarantisystem, även till följd av en sammanslagning eller det faktum att ett insättningsgarantisystem har börjat bedriva verksamhet över gränserna.

Den underrättelse som avses i första stycket ska innehålla en sammanfattning av följande:

- (a) Kreditinstitutets ursprungliga situation.
- (b) De åtgärder för vilka medel från insättningsgarantisystemet har använts.
- (c) Det förväntade beloppet av de tillgängliga finansiella medel som använts.

5. EBA ska utan onödigt dröjsmål offentliggöra den information som mottagits i enlighet med punkterna 2 och 3 och den sammanfattning som avses i punkt 4.

6. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna för de kreditinstitut som deltar i ett insättningsgarantisystem på begäran förser insättningsgarantisystemet med en sammanfattning av de viktigaste delarna i de resolutionsplaner som avses i artikel 10.7 a i direktiv 2014/59/EU, förutsatt att sådan information är nödvändig för att insättningsgarantisystemet och utsedda myndigheter ska kunna fullgöra de skyldigheter som avses i artikel 11.2, 11.3 och 11.5 och i artikel 11e.

7. EBA ska utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera de förfaranden som ska följas vid tillhandahållandet av den information som avses i punkterna 1–4, formulären för tillhandahållande av denna information

och för att ytterligare specificera innehållet i denna information, med beaktande av typerna av insättare.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den ... [Publikationsbyrå: för in datumet = 12 månader efter detta direktivs ikraftträdande].

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.”

- (19) Bilaga I ska utgå.

Artikel 2

Övergångsbestämmelser

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att filialer till kreditinstitut som har sitt huvudkontor utanför unionen och tar emot kvalificerade insättningar i en medlemsstat från och med den ... [Publikationsbyrå: för in datumet = dagen för ikraftträdande], och som den dagen inte deltar i ett insättningsgarantisystem, ansluter sig till ett insättningsgarantisystem som existerar inom deras territorier senast den ... [Publikationsbyrå: för in datumet = 3 månader efter ikraftträdandet]. Artikel 1.15 ska inte tillämpas på dessa filialer förrän den ... [Publikationsbyrå: för in datumet = 3 månader efter ikraftträdandet].
2. Genom undantag från artikel 11.3 i direktiv 2014/49/EU, i dess ändrade lydelse enligt det här direktivet, och artiklarna 11a, 11b, 11c och 11e när det gäller förebyggande åtgärder och till och med den [Publikationsbyrå: för in datumet = 72 månader efter dagen för detta direktivs ikraftträdande], får medlemsstaterna tillåta att de institutionella skyddssystem som avses i artikel 1.1 c uppfyller de nationella bestämmelser som genomför artikel 11.3 i direktiv 2014/49/EU i dess lydelse den ... [Publikationsbyrå: för in datumet för detta direktivs ikraftträdande].

Artikel 3

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den ... [Publikationsbyrå: för in datumet = 24 månader efter detta direktivs ikraftträdande] anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den ... [Publikationsbyrå: för in datumet = 24 månader efter detta direktivs ikraftträdande]. De ska dock tillämpa de bestämmelser som är nödvändiga för att följa artikel 11.3, i dess ändrade lydelse enligt detta direktiv, och artiklarna 11a, 11b, 11c och 11e när det gäller förebyggande åtgärder från och med den ... [Publikationsbyrå: för in datumet = 48 månader efter detta direktivs ikraftträdande].

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.
2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 4

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 5

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Talman

På rådets vägnar
Ordförande